Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 30 ● 28 декември 1971 ● 25ст.

Издание на ЦС на БСФС

НАШИТЕ СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ – 71

КЪМ НОВИ СПОРТНИ ВЪРХОВЕ!

ПРИВЕТСТВИЕ НА ЦК НА БКП ДО IV КОНГРЕС НА БСФС

Другарки и другари,

Централният комитет на Българската комунистическа партия най-сърдечно приветствува Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт, цялата вдъхновена армия от деятели на спорта, от жизнерадостни физкултурници и спортисти в нашата страна. Всички, на които са скъпи здравето, енергията и устремът на българския народ, гледат на вас и на вашето мощно движение с радост и гордост.

Четвъртият конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт се провежда в забележителен период от развитието на страната. Нашият народ, въоръжен с историческите решения на Десетия конгрес, с Програмата на партията за изграждането на зряло социалистическо общество, върви уверено напред и отдава всичките си сили и знания за изпълнението на единния план за обществено-икономическото развитие на Народна република България през шестата петилетка. През този период нашата страна ще завоюва нови, още по-големи успехи в стопанското и културното строителство, в реализирането на основната цел на партийната политика – все по-пълно да се задоволяват постоянно растящите материални и духовни потребности на трудещите се. Ние и занапред последователно и настойчиво ще разширяваме и задълбочаваме българо-съветската дружба – решаващия фактор за нашето всестранно развитие, ще укрепваме дружбата и сътрудничеството с всички братски социалистически страни, ще даваме свой принос в борбата за пресичане на агресивните действия на американския империализъм и на другите реакционни сили, против разколническите действия на ревизионистите от всякакъв вид, за тържеството на делото на мира, демокрацията и социализма в света.

На стр. 3

Деловият президиум на IV конгрес на БСФС. На трибуната другарят Борис ВЕЛЧЕВ.

Младото семейство майсторите на спорта Катя и Димитър Маришлиеви – пред новата година...

ДА Е МИРНА И ПОБЕДНА!

на стр.8–9

НАШИТЕ НАДЕЖДИ

С тях като родители и близки, като приятели на футболната игра тръгваме към дружествения стадион още когато не са прекрачили прага на училището или вече зубрят азбуката. Следваме ги с трепет как растат и укрепват в различните възрастови групи и състезания. Намерили място в елита на бодрата смяна, запомняме и записваме имената им сред републиканските първенци на младите, виждаме ги щастливи и под крилото на мъжките отбори в „Б" РФГ, а понякога и на групата на майсторите.

Примерът на най-добрите е оставил светла диря в историята на родния футбол. Това са всъщност поколенията в 1959 и 1969 г., когато България се изкачи на европейския връх, завладявайки купата на УЕФА! Това са всъщност имената, които по-късно влизаха в златния фонд, даваха своя съществен принос за напредъка на любимата игра, за издигане авторитета на родината на международния форум.

Сега нашите надежди са отправени към „новата вълна", към онези, които се борят да представят страната във финалния кръг на турнира в Испания от 13 до 22 май. Първата преграда бе прескочена – празнувахме успех в Плевен (3:0) и в Атина (1:0)! Пред нас е по-тежката – двубоите със СССР. Вярваме, че и този път ще видим нашите момчета така въодушевени и всеотдайни!

НА КОИ РАЗЧИТАМЕ?

В юношеските турнири на УЕФА и „Дружба" през 1971 г. съдбата ни беше незавидна. И макар че редица състезатели намериха място в отборите на възрастните (а това е важен показател), не ни задоволяваше мяхната класа, а и още ни тежи лошият спомен от игрите в Чехословакия и ГДР.

Очевидно трябваше да се предприемат сериозни мерки за свежи и надеждни попълнения, за повишаване класата на онези, които съставляваха гръбнака на отбора. И квалификациите с Гърция показаха, че е налучкан един по-верен път. Кои изнесоха на плещите си големия товар?

Ето имената им: *В. Камбуров (М. Кандиларов), Цв. Мутафчиев, Т. Джеферски, В. Йорданов, Ив. Иванов, Ил. Панчев, Анг. Колев, Св. Мирчев, Г. Маджаров, В. Бояджиев, Анг. Славов (Г. Кондов, Н. Курбанов).* Ще бъдат ли в състояние да защитят престижа на юношеския ни футбол и в изпитанията със съветските им другари? Ако съдим по показаното срещу Гърция, храним надеждата, че и този път няма да отсъствуваме от шестнадесетте финалисти. Но при едно много важно условие – ако старанието им не отслабва, ако дисциплината остане на висота, ако положат всички усилия да отидат още по-напред в подготовката.

Вратарите В. Камбуров (Лок Пд) и М. Кандиларов (Волов) направиха добро впечатление в някои срещи. Но нека В. Камбуров не забравя неразчетените си намеси в Гюргево срещу Румъния, нека и М. Кандиларов не се успокоява. Засега не можем да обвиняваме в липса на скромност пакета в отбраната: Цв. Мутафчиев (Лок-Бс), Т. Джеферски (ЛС), В. Йорданов (Дор-Сс), Ил. Панчев (Чц-Бс). Но опитът от миналото свидетелствува, че на тяхната възраст бацилът на главозамайването лесно намира почва за развитие и лесно може да погребе младия талант. Снажният А. Колев (Лок-Сф), бележи голове от въздуха и по земята, но допусна осъдителни провинения в „А" юношеската група, за което справедливо бе наказан. Представете си, ако се държи непристойно и в международните проверки и бъдем лишени от една ценна единица? Св. Мирчев (ЦСКА) го видяхме с две лица: ентусиазиран и мъжествен боец срещу Гърция в Плевен и нервен, избухлив на стадион „Панатинайкос". В. Бояджиев се представи по-уравновесен, но се страхуваме да не стигне до апатия и меланхолия. Капитанската лента го задължава да бъде сред ентусиастите, както в края на годината, и не така, както на турнира „Дружба" през август. На Г. Маджаров (Чц-Бс) и на дружеството му неотложна задача трябва да бъде пълното излекуване на травмата, която все още го затруднява и му пречи. За укрепването на Анг. Славов (Пк) ще помогне и включването му в мъжкия отбор на перничани – иска ни се да го видим с още по-добра физическа подготовка. Г. Кондов (Добр.-Тх) още не може да даде простор на атлетическите си качества и това ще дойде при едно по-здраво самочувствие, при повече настойчивост и бойкост. Н. Курбанов (Лок-Пд) – сред най-младите – бе инициатор на интересни ходове в нападението. Той просто се нуждае от по-голям състезателен стаж, по-висок физически потенциал.

Има и лица на резервната скамейка. Но за тях по-късно – когато докажат на дело своето присъствие...

Материалите са подготвени от Димитър ПОПДИМИТРОВ

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФИФА СТЕНЛИ РОУЗ ВРЪЧВА КУПАТА НА УЕФА НА КАПИТАНА НА БЪЛГАРСКИЯ ЮНОШЕСКИ ОТБОР П. ПАНОВ, 1969 Г. (СНИМКАТА ГОРЕ).

ЮНОШЕСКАТА ЕДИНАДЕСЕТОРКА НА СТРАНАТА 1971-72 Г.: ПРАВИ – ДЖЕФЕРСКИ, МАРИНОВ, МУТАФЧИЕВ, НИКОЛОВ, КАМБУРОВ, МИХАЙЛОВ, ИВАНОВ, АРСОВ, ПАНЧЕВ; КЛЕКНАЛ: ГЕРГОВ, БОЯДЖИЕВ, МАДЖАРОВ, СЛАВОВ, КУРБАНОВ, КОНДОВ, КОЛЕВ.

ИГРАЯТ ЮНОШЕСКИТЕ ФУТБОЛНИ ОТБОРИ НА СССР И БЪЛГАРИЯ (ИЗ ПОСЛЕДНИЯ ТУРНИР НА УЕФА) – НА СНИМКАТА ВЛЯВО.

ПОБЕДНИЯТ ГОЛ ЗА БЪЛГАРИЯ НА СРЕЩАТА С ГЪРЦИЯ В АТИНА БЕ ОТБЕЛЯЗАН ОТ КОЛЕВ – ГОРЕ.

Д. ДОЙЧИНОВ:

„ОТСТРАНИХМЕ ГЪРЦИЯ С ДОБЪР КОЛЕКТИВ. ЗА СРЕЩИТЕ СЪС СССР ТОЙ ТРЯБВА ДА СТАНЕ ОЩЕ ПО-СИЛЕН!"

Треньорското кормило на юношеския национален отбор е в ръцете на Димитър Дойчинов. С неговото име от 1966 г. са свързани вече 71 мача, сред които 39 победи, 13 равни и 19 загуби, при голова разлика 108–75. За спечелването на купата на УЕФА в 1969 г. бе удостоен със званието „Заслужил треньор". Помолихме го да сподели мнението си за поуките в работата с настоящия състав и за бъдещите задачи.

– На турнира „Дружба" в ГДР се убедихме, че за редица постове в отбора трябва да намерим много по-силни единици. Времето от няколко месеца до квалификациите с Гърция бе използувано за тази цел и за обиграването в редица контролни и международни срещи. Допълнителната селекция из средата на мъжки отбори в зоните и „Б" РФГ бе увенчана с успех. Там открихме няколко момчета за засилване на отбраната. За да издържат изпита срещу гърците, им помогнаха голямата амбиция и мобилизация, прилежното изпълнение на тактическите указания. Разбира се, съвсем не мисля, че подбирането е приключило. Продължавам да търся достойни резерви за всички линии.

Каква е по-нататъшната ни програма? След почивката до края на 1971 г., наложена и с оглед на учебните задължения, ще свикам момчетата на тренировъчен сбор в „Спортпалас" (Варна) от 2–10 януари по време на ваканцията. За комплексна подготовка (обогатяване на тактическите познания и прийоми, повишаване на силата, издръжливостта, бързината и др.). После ще бъдат на разположение на дружествата си, като вземат участие и в периодичните сборове и контролни срещи. Предвиждаме и приятелски международни мачове: на 2 февруари с юношите на Полша (у нас), на 8–15 февруари гостуване в Турция за 3 срещи, в началото на март – в Румъния. Вероятно квалификациите със СССР ще бъдат на 25 март в някой град на южните части на Съветския съюз (Ереван, Ташкент, Ашхабад...) и в средата на април у нас преди мача с Полша (16.IV) в град, който допълнително ще бъде уточнен. Разбира се, за тази дата ще трябва да се уговорим взаимно, а и да получим разрешение от УЕФА, поставила краен срок за квалификациите 10 април.

В мачовете с Гърция разчитахме на добър колектив. Срещу СССР обаче той трябва да стане още по-силен!

УЕФА–72

КВАЛИФИКАЦИИ:

I ЕТАП

Швейцария – Португалия	2:0 и 0:1
Полша – Финландия	2:2 и 1:1
България – Гърция	3:0 и 1:0
Дания – Люксембург	3:0
ГФР – Швеция	1:1 и 6:2
Югославия – Турция	4:0 и 1:1
Чехословакия – Австрия	0:1 и 2:0
Исландия – Ейре	.....

II ЕТАП

Белгия – Швейцария
ГДР – Полша
Уелс – Исландия (Ейре)
България – СССР
Дания – ГФР 0:4
Югославия – Чехословакия

ФИНАЛЕН КРЪГ

13, 15, 17 май (по групи)
20 май – полуфинали
22 май – за 3–4 място и финал

Във финалния кръг участвуват победителите от двата етапа на квалификациите, Испания (домакин), Англия (носител на купата в 1971 г.), Холандия, Румъния, Шотландия, Франция, Италия, Малта, Норвегия, Унгария (заели вторите места в подборните турнири на 1971 г.)

ЮНОШЕСКИ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР

Участници

28 мача	– П. Панов, В. Войнов
25	– Ст. Първанов
24	– М. Бончев, Г. Тодоров
23	– Г. Денев, Пл. Янков
21	– Ив. Стоянов
20	– Н. Радлев

Капитани

21 мача	– Ив. Стоянов
14	– А. Никодимов, П. Станков, В. Войнов
12	– П. Панов, Г. Тодоров
11	– Н. Радлев

Стрелци

20 гола	– П. Панов
11	– Ат. Михайлов, Г. Денев
8	– Н. Котков, Д. Печеников, М. Бончев, В. Войнов
7	– А. Никодимов
5	– Г. Соколов, Г. Цветков, Сл. Стоилов, Кр. Борисов

Треньори

71 мача	– Д. Дойчинов
20	– Кр. Чакъров
19	– Г. Пачеджиев
16	– Т. Конов
13	– Л. Ангелов
10	– Ст. Петров

Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дечо ДОЧЕВ.

Пощенска кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев"

20121

ПРИВЕТСТВИЕ НА ЦК НА БКП ДО IV КОНГРЕС НА БСФС

От стр. 1

Другарки и другари,

Българската комунистическа партия винаги е отделяла и отделя изключително голямо внимание за развитието на физическата култура и спорта. И в условията на изграждането на развито социалистическо общество партията разглежда тази дейност като неразделна част от своята политика за подобряване на жизнената среда на трудещите се, на целия народ. Защото грижата за човека е основна грижа на партията, смисъл и съдържание на цялата ѝ политика – грижа не само за днешния, но и за утрешния ден на България.

През етапа на зрялото социалистическо общество ще се извършат дълбоки количествени и качествени изменения в обществено-икономическото и културното развитие на страната. Усъвършенстването на средствата за производство, развитието на комплексната механизация и автоматизация, внедряването на автоматични системи за управление ще внасят положителни изменения в характера и условията на труда, ще водят до намаляване на труда, свързан с физическо натоварване. Същевременно научно-техническата революция ще разширява кръга на професиите с психическо напрежение. Всичко това ще засилва ролята и значението на физическата култура и спорта за укрепване здравето на трудещите се, за повишаване на тяхната работоспособност и активност, за хармонично формиране на новия човек, съчетаващ в себе си духовното богатство и моралната красота с физическото съвършенство, за най-широкото изживяване на физическата култура и спорта като обективна потребност за поддържане и засилване жизнеността на нашата нация.

Централният комитет на БКП със задоволство констатира, че след Третия конгрес на БСФС в областта на физическата култура и спорта бяха постигнати значителни успехи.

С по-голяма инициатива и размах се организират масовите физкултурни и спортни прояви. Израз на възхода на масовата физкултура и спорта бяха отлично организираната трета републиканска спартакиада, посветена на 25-годишнината от социалистическата революция в България, грандиозната щафета „С идеите на Ленин" в чест на 100-годишнината от рождението на В. И. Ленин и щафетата „Към комунизъм", посветена на Десетия конгрес на БКП и на 80-годишнината от създаването на революционна марксистка партия в България. Участието на стотици хиляди пионери, младежи, девойки и трудещи се в тези забележителни прояви бе внушителна демонстрация на здравето, физическата красота и комунистическата идейност на българската нация, на нейната нова душевност. Все повече трудещи се и преди всичко младежи и девойки участвуват в системни и целенасочени спортни занимания. Сега под ръководството на голям брой треньори и инструктори повече от 400 000 спортисти се подготвят по отделните видове спорт.

През последните години се повиши майсторството на българските спортисти, което намира все по-ярко потвърждение на международното спортно поле. Само през миналата и настоящата година те завоюваха повече медали и точки на световни първенства в сравнение с предшествуващите пет години и донесоха нова слава на Родината. Отлично се представиха българските борци на световното първенство в София през тази година, като завоюваха отборно световната шампионска титла по класическа борба и второто място по свободна борба. Състезателките по художествена гимнастика постигнаха блестящ успех, като последователно за втори път станаха световни шампионки. Мъжкият волейболен отбор зае второ място в света през 1970 година, щангистите през 1971 година се класираха на трето място в световния шампионат. Призови места на световни и европейски шампионати завоюваха отделни състезатели по кану-каяк, стрелба, академично гребане, гимнастика, лека атлетика и други спортове. Нарасна броят на майсторите на спорта, кандидат-майсторите и първоразрядниците. През този период израснаха повече квалифицирани физкултурни и спортни кадри, разшири се физкултурната и спортната материална база. Извършена е полезна работа за комунистическото, патриотичното и интернационалното възпитание на спортистите, за укрепване на техните морално-волеви качества.

Постигнатите успехи в развитието на физическата култура и спорта са плод преди всичко на правилната политика на партията, на по-големите грижи на БСФС, на дейността на Комитета за младежта и спорта при МС, както и на по-активното и системно участие и подкрепа от страна на Димитровския комунистически младежки съюз, професионалните съюзи и другите обществени и държавни фактори. Голяма е заслугата за тези успехи и на хилядите спортни деятели, треньори, педагози, научни работници, мнозина от които са отличени с правителствени награди. Централният комитет на Българската комунистическа партия изразява увереност, че те и занапред ще влагат сили и талант за нови, още по-големи завоевания, за достигане на пълен разцвет на физкултурата и спорта в нашата социалистическа родина.

Другарки и другари,

Успехите на българското физкултурно и спортно движение, въпреки че са значителни, в много отношения не отговарят на съществуващите у нас възможности и условия, продължават да изостават от съвременните спортни постижения. Задачата да се осъществи прелом в масовизирането на физкултурата и спорта се изпълнява незадоволително. Недостатъчни са темповете, с които нарастват броят и майсторството на активно спортуващите и преди всичко на занимаващите се с основните спортове – лека атлетика, плуване и спортна гимнастика. Продължават още да съществуват сериозни слабости и недостатъци във възпитателната работа със спортистите, в борбата срещу непристойните прояви. Всичко това показва, че все още не е извършено необходимото дълбоко преустройство във физкултурното и спортното движение, което се дължи на различни причини и най-вече на това, че в една или друга степен не се дооценява ролята и значението на физическата култура и спорта в живота на нашето общество сега и в бъдеще.

Като се имат предвид, от една страна, изоставането на физкултурното и спортно движение, и от друга страна, неговото първостепенно значение за жизнеността и работоспособността на трудещите се, налага се организациите и институтите, от които зависи развитието на физическата култура и спорта, да внесат решителни изменения в отношението си към тях. Те трябва да се заемат с още по-високо чувство на отговорност, инициатива и настойчивост, без да се примиряват със слабостите и недостатъците и без да се стъписват пред каквито и да са трудности, за цялостно осъществяване в живота на партийната политика в областта на физическата култура и спорта. Тази политика отново намери израз в програмата на партията и другите документи на Десетия партиен конгрес и конкретно е разработена в такива важни решения на Централния комитет като мезисите за работата с младежта и комсомола и решенията на Политбюро на ЦК от 1969 и от 1971 г. по въпросите на физкултурата и спорта.

Задачата, която и занапред трябва да стои на първо място в областта на физическата култура и спорта, е тяхното понататъшно масовизиране, като последователно се обхванат всички слоеве на населението и преди всичко учащата се, работническата и селската младеж. Необходимо е да се създаде правилен дневен режим и седмичен цикъл от физкултурни и спортни занимания, който да осигурява добри условия за укрепване здравето на младежта и всички трудещи се. Особено е нужно да се работи с по-голяма енергия и размах за разширяване на извънучилищната физкултурна и спортна дейност, за провеждане на разнообразни състезания и комплексни спартакиади на пионери и средношколци. За целта е нужно по-пълно и ефективно да се използуват и пионерските и средношколските лагери.

На всестранните успехи на нашата страна в развитието на икономиката, науката и културата трябва да съответствуват и високи постижения в областта на спорта. Ето защо сега задачата за повишаването на спортното майсторство, за постигането на високи спортни резултати има и ще придобива още по-голямо значение. Главно направление на работата в тази област и занапред следва да бъде решително да се ускорят темповете за повишаване на спортното майсторство и на първо място в леката атлетика, плуването и спортната гимнастика, за да може в близките няколко години да се постигнат съществени качествени изменения в спортните резултати и се осигури успешното представяне на нашите спортисти в международните състезания. Наред с това трябва да се работи за издигане на световно равнище на волейбола, баскетбола и футбола. Необходимо е да се засилят грижите за повишаване на спортното майсторство по вдигане на тежести, кану-каяк, бокс, спортна стрелба, ски и други спортове. Много важно е да не отслабват усилията за затвърдяване и разширяване на постигнатите големи успехи в областта на борбата и художествената гимнастика.

Едно от важните условия за изпълнението на тези задачи е по-нататъшното усъвършенстване на учебно-тренировъчния процес по отделните спортове. Подготовката на първокласни наши състезатели трябва да се провежда на базата на единни научнообосновани програми за обучение и тренировка по различните спортове, обхващащи развитието на спортистите от най-ранна възраст до периода на зрялото спортно майсторство.

Целесъобразно е на съвременен тренировъчен режим да се поставят възможно най-голям брой състезатели. Работата за високо спортно майсторство не бива да се извършва само в тесните рамки на националните отбори, а най-широко и системно да се разгръща във физкултурните дружества, т. е. там, където са масата спортисти и където преди всичко трябва да се създават големи майстори в различните видове спорт.

Наложително е да се вземат още по-действени мерки за развитието на детско-юношеския спорт, който трябва да се превърне в най-масовия резерв за високото спортно майсторство. Особено е необходимо да се ускори изграждането на комплексни спортни училища – интернати и да се разшири мрежата на специализираните спортни школи за подготовка на най-талантливите спортисти, като се дава предимство на най-важните спортове.

Предстои да се извърши значителна работа за подобряване на системата за подготовка на физкултурни организатори, специалисти по различни видове спорт, спортно-педагогически и други кадри, необходими за развитие на физическата култура и спорта.

Важно условие за изпълнение на задачите, поставени пред физическата култура и спорта, е творчески да се използуват последните постижения на българската, чуждестранната и особено на съветската физкултурна наука. С помощта на науката трябва да се търси най-рационалния път към високите спортни постижения, като последователно се разработят проблемите за подобряване качеството на учебно-тренировъчния процес, за създаване на ефективни форми за подбор на млади талантливи спортисти, за усъвършенстване методиката на обучение в ранна възраст и на единната програма за комунистическото възпитание на спортистите.

Сериозен проблем, свързан с развитието на физическата култура и спорта е създаването на необходимата материална база и преди всичко рационалното използуване на съществуващата база. Правителството прие специална програма, по която през шестата петилетка за младежко и спортно строителство се осигуряват повече от 100 милиона лева.

В условията на гигантския двубой между двете идеологии – комунистическата и буржоазната – всяко международно спортно събитие надхвърля своите специфични рамки и неизбежно придобива и политически характер. Това изисква нашите спортисти повече от всякога да обладават безпределна вярност и обич към историческото дело на Българската комунистическа партия, да бъдат пламенни патриоти и интернационалисти, дисциплинирани и упорити, носители на високи морални добродетели, с чест и достойнство да представят пред света името и националното знаме на социалистическото ни отечество. Затова следва решително да се подобри работата за комунистическото възпитание на българските спортисти, да се свърже най-тясно учебно-тренировъчният с възпитателния процес. Опитът показва, че колкото по-добре се учат нашите спортисти, колкото по-настойчиво се възпитават у тях високи граждански добродетели, толкова по-големи и трайни ще бъдат постиженията им на спортното поле, толкова повече ще се умножават техните победи за прослава на българския спорт.

Особено последователно и безкомпромисно трябва да се води борбата за пълното изкореняване на непристойните прояви в спорта. С още по-голяма непримиримост следва да се воюва срещу запалянковщината в спорта, против местничествата и клубни настроения. Необходимо е цялата наша общественост решително да въстане срещу нездравите прояви на състезатели и зрители по спортните терени, за да се укрепва навсякъде взаимното уважение между спортисти, треньори, деятели и любители на спорта в духа на нормите и правилата на нашето социалистическо общество. Крайно време е да се разбере, че българският спорт и българските спортисти нямат нужда от самозвани „меценати", които нарушават социалистическия морал, като извращават същността и високохуманните принципи на благородното спортно съревнование, с което нанасят сериозно поражение на възпитанието на спортистите, причиняват голяма вреда на нашето спортно движение. В борбата срещу тези прояви отговорна задача имат средствата за масова пропаганда и агитация, които трябва компетентно и обективно да отразяват спортните събития и проблемите на физическата култура и спорта, смело да разобличават непристойните прояви в спорта независимо от техните носители.

Другарки и другари,

С публикуваното вчера решение на Политбюро на Централния комитет от 15 декември т. г. се създават допълнителни предпоставки за успешно решаване на такива важни проблеми, свързани с развитието на физическата култура и спорта, каквито са материалната база, спортните и туристическите пособия, кадрите, възпитанието на спортистите и научността в ръководството. Същевременно ясно се разграничават и определят отговорностите на Българския съюз за физическа култура и спорт, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи и Комитета за младежта спорта при Министерския съвет и на други обществени и държавни фактори, което създава възможност ръководството на физическата култура и спорта съществено да се подобри.

ните въпроси, които създават условия за нов, бърз и всестранен подем на физкултурното и спортно движение в България, всичко по-нататък зависи от субективния фактор, от инициативата и активността, от последователната работа и борба на онези организации и ведомства, на които най-непосредствено е поверена съдбата на това движение.

Изключителна е в това отношение отговорността на Българския съюз за физическа култура и спорт като масова самодейна обществена организация. Занапред главните задачи на Българския съюз за физическа култура и спорт, на отделните федерации и физкултурните дружества са масовизирането на различните спортове, издигането на спортното майсторство и комунистическото възпитание на спортистите, за чието по-бързо и цялостно решаване те трябва да се заемат с всички сили и с най-голяма настойчивост.

Специално трябва да се изтъкне голямата роля и отговорност на Димитровския комунистически младежки съюз в областта на физическата култура и спорта. Сега от Комсомола още повече се изисква да насочи вниманието на своите органи и организации към ежедневна и конкретна работа за развитие на масовата физкултура в учебните заведения и селата, където той трябва да бъде главен организатор на това важно дело. Същевременно негова постоянна задача е активно да помага на БСФС за масовизиране на спортовете и за възпитанието на спортистите.

Главен организатор на масовата физкултура в предприятията и учрежденията и в бъдеще си остават българските професионални съюзи, което те трябва да извършат с по-голям размах и целенасоченост, при най-близката и енергична подкрепа на Комсомола. Едновременно с това професионалните съюзи са длъжни системно да помагат на БСФС за масовизирането на различните видове спорт в предприятията и учрежденията.

Постоянно задължение на Българския съюз за физическа култура и спорт е да оказва квалифицирана методическа помощ на Комсомола и на професионалните съюзи в тяхната работа за развитие на физическата култура сред всички слоеве и възрасти от населението.

За да се усъвършенства ръководството на физическата култура, спорта и туризма, разширяват се функциите и се повишава ролята на Комитета за младежта и спорта в тази област, който се запазва като държавно-обществен орган. Главното е, че се предвижда този комитет да разработва и провежда държавната политика в областта на физическата култура, спорта, и туризма сред всички слоеве на населението и на първо място сред младежта. На него се възлага много важна задача – в съответствие с програмата на БКП и въз основа на резултатите от извършеното изследване за физическото развитие и дееспособност на нацията, съвместно с Българския съюз за физическа култура и спорт, Българския туристически съюз, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи и други институти и ведомства да разработи цялостна концепция и система от нормативи и показатели за развитието на физическата култура, спорта и туризма сред младежта и различните слоеве от населението през етапа на зрялото социалистическо общество.

Централният комитет на Българската комунистическа партия призовава Българския съюз за физическа култура и спорт, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи, партийните, държавните и обществените органи и организации, цялата наша общественост да дадат своя принос за осъществяването на решителен подем в масовизирането на физическата култура и спорта сред различните слоеве на младежта и населението, за издигане на спортните ни успехи на равнището на световните спортни постижения, за комунистическото възпитание на спортистите, за пълен разцвет на социалистическото ни физкултурно движение.

Централният комитет на Българската комунистическа партия е уверен, че в тясна дружба и сътрудничество с прославените спортисти на Съветския съюз и спортистите на другите братски социалистически страни българските състезатели, треньори, научни работници и физкултурни ръководители занапред ще постигнат нови, по-големи успехи, ще издигнат още по-високо знамето на нашата социалистическа родина на международното спортно поле.

Нека в тази благородна работа и борба ни вдъхновява повелята на партията на българските комунисти: „Масова физкултура и спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели!"

От сърце пожелаваме на Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт делова и полезна работа!

Да живее и процъфтява нашата скъпа татковина – Народна република България!

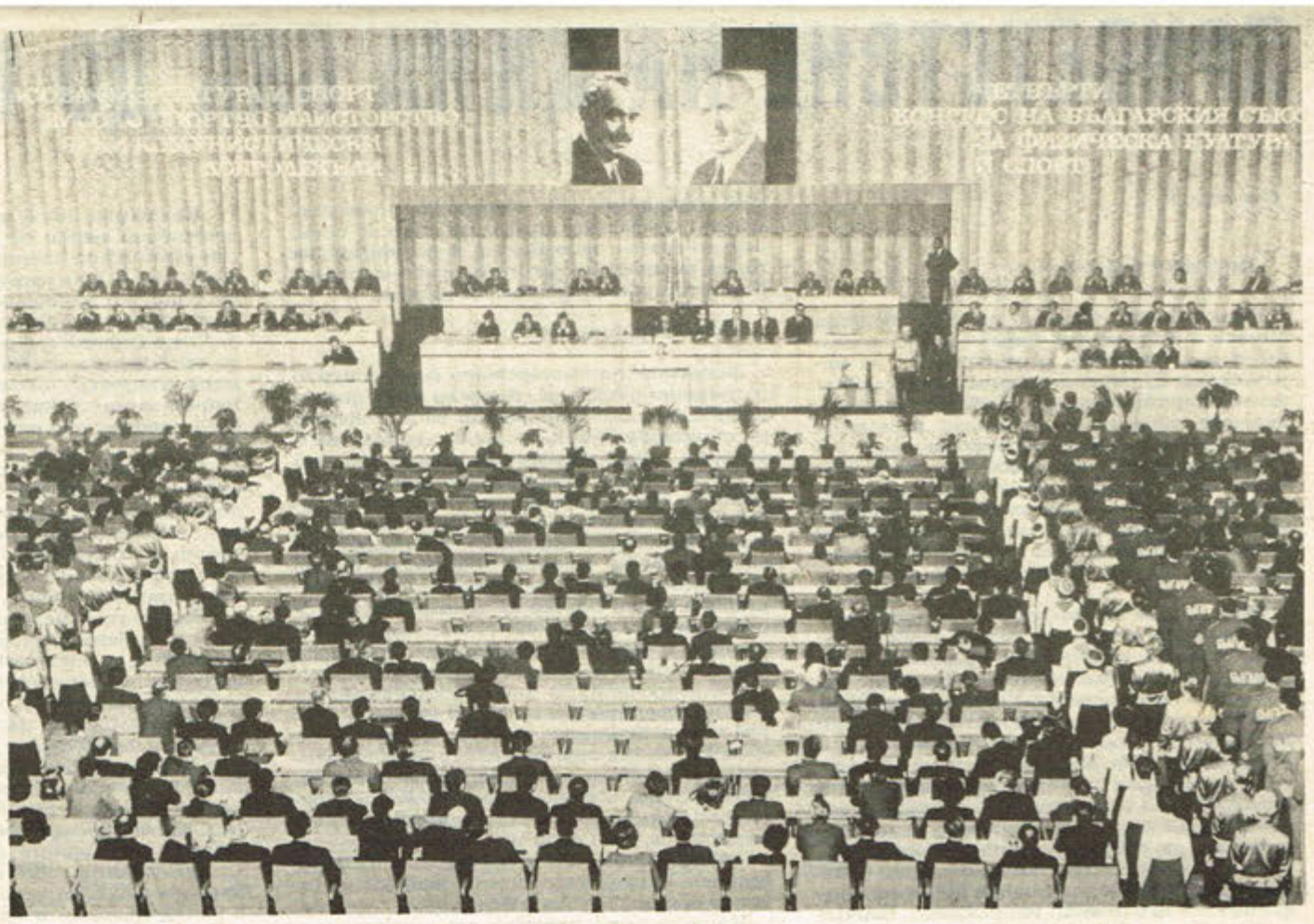
Да живее и побеждава делото на мира,

КЪМ НОВИ СПОРТНИ ВЪРХОВЕ!

Зала „Универсиада", в която неведнъж са решавани и обсъждани проблеми от изключителна важност за нашата страна, посрещна в последните дни на годината, която изпращаме, делегатите и гостите на Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт. Те дойдоха като пратеници на многобройната жизнерадостна армия на българските физкултурници и спортисти с мисъл и отговорност за бъдещето на българския спорт, физическото възпитание на младежта, жизнеспособността на нацията. Те дойдоха, за да направят задълбочена преценка на една изключително благотворна дейност и начертаят пътя за нейното развитие в бъдещето.

Сега, когато конгресните дни отминаха, още по-ярко се очертават големите задачи, които нашето физкултурно и спортно движение изпълнява и които в следващите години ще ни водят към нови, още по-високи върхове.

Всичко, което се каза и което се реши в конгресната зала, беше пропито от онзи дух на дръзновение и творчество, който е характерен за социалистическа България. Това се определя от забележителното време, в което живеем, време, в което нашият народ, въоръжен с историческите решения на Десетия конгрес, с програмата на партията за изграждането на зряло социалистическо общество, върви уверено напред и отдава всичките си сили и знания за изпълнението на единния план за обществено-икономическото развитие на страната.

ПРИВЕТСТВИЕ ДО КОНГРЕСА ОТ ВЕТЕРАНИТЕ, МАЙСТОРИТЕ НА СПОРТА И ПИОНЕРИТЕ: „ОТ ЧИСТАТА СПЛАВ НА ТЕЗИ ТРИ ПОКОЛЕНИЯ СЕ РАЖДА И ИЗРАСТВА ГОЛЯМОТО БЪДЕЩЕ НА БЪЛГАРСКИЯ СПОРТ."

Снимки: Йордан СКРИНСКИ и Емил МАНДЖАРОВ

БЛАГОДАРИМ ТИ, ПАРТИЙО

Така започваха изказванията си делегатите на IV конгрес на БСФС. С благодарност за грижите, за вниманието, за признанието на важността на физическата култура и спорта. Повече от две години минаха под мотото – масовизиране на спорта, физкултурата и повишаване на спортното майсторство, изграждане на ярки комунистически добродетели!

Повече от две години минаха под знака на решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2.IX.1969 г., в което се дадоха насоките, очерта се линията, посочиха се генералните задачи.

В навечерието на конгреса пролича отново партийната грижа. На 15 декември излезе ново решение на Политбюро на ЦК на БКП: „За по-нататъшен подем в развитието на физкултурата и спорта и туризма", което всички деятели и специалисти в областта на физическата култура и спорта посрещнаха като ясно очертана програма за важността и развитието на сектора, в който работят.

Затова и благодарността към партийната грижа, изразена на конгреса, беше искрена и с дълбоко признание, беше изказана с вяра, че физкултурниците и спортистите, всички, които работят за развитието на нашето физкултурно движение, ще отговорят на тази грижа с дела, достойни за отплата.

СПОРТЕН ДУХ

Той беше една от характерните черти на конгреса. Хората са свикнали да очакват от спорта победи и сега в конгресните дни им се струваше, че в залата са се събрали делегатите, за да решат как по-често да побеждаваме, как да избегнем огорченията от спортните поражения. В тази опростена представа има и голяма доза истина. Тези, които бяха в конгресната зала и дълго преди това обсъждаха проблемите на физкултурата и спорта в своите дружества, в окръзите и федерациите, търсеха пътища за крачката напред, която искат да направят. В това търсене се чувствуваха не само по-големите мащаби и стремежа към новото, но и онази спортна страст, без която са немислими победата и движението напред на спортното поле. Това беше задочно състезание на хора, които прогнозираха, виждаха своите задачи в бъдните години, обсъждаха това, което е било, и това, което трябва да бъде. . .

В залата бяха хора на различна възраст, представители на различни поколения, но спортният дух бе еднакво висок за всички. Може би затова така точно прозвуча и приветствието на ветераните, майсторите на българския спорт и пионерите, което откликна в сърцата на всички: *„От чистата сплав на тези три поколения се ражда и израства голямото бъдеще на българския спорт!"*

ЗА ЖИЗНЕСПОСОБНОСТТА И ДЕЕСПОСОБНОСТТА НА НАЦИЯТА

Хуманна, благородна и високоотговорна задача, която партията поставя пред българското физкултурно и спортно движение. Тъкмо затова приетата на X конгрес на БКП програма определя физкултурата, спорта и туризма като едно от средствата, чрез които „най-пълно да се използува свободното време за непрекъснатото обогатяване на общата и специална култура на човека".

Този проблем зае твърде важно място в цялата работа на IV конгрес на БСФС, защото той интересува не само деятелите на спорта, но засяга всички граждани на страната ни, привлича вниманието на цялата наша общественост. За неговото решаване се отделят толкова много средства от партията и държавата за създаване на широка мрежа от спортни игрища и съоръжения, спортни школи и отбори, групи на активно спортуващи – всичко, което определя социалистическия облик на нашето физкултурно движение. Решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15. XII 1971 г. определя отговорното място в решаването на тази задача на Комсомола, професионалните съюзи, БСФС и другите масови организации. Посочва ясно линията не само на съгласуване и взаимно съдействие за подобряване на физическата култура и спорта, но и конкретните задачи, които всяка една от тези организации има да решава в бъдеще. Всичко това намери ясен израз и в конгресните решения за разширяване на спортната база, за преодоляване на много затруднения в борбата за спортна площ, за активизиране усилията на цялата наша общественост.

В залата имаше представители не само на физкултурните организации. Имаше професори, лекари, артисти, писатели, художници. . . Всички те изразиха единодушно становище, че партийните решения могат да бъдат изпълнени само с дружните усилия на много институти и организации.

През периода между двата конгреса (Третия и Четвъртия) спортното движение у нас получи още по-голямо обществено признание и това бе ярко потвърдено през трите конгресни дни в зала „Универсиада". Заедно с грижата за преодоляване на съществуващите слабости и недостатъци, за да бъдат физкултурата и спортът всеобхватни, пролича и подкрепата на цялата наша общественост за бъдещото развитие на българския спорт, на който са подвластни всички хора независимо от възраст и професия. . .

ДА БЪДАТ ПОВЕЧЕ СПОРТНИТЕ ПОБЕДИ!

Вниманието на делегатите беше съсредоточено и към този важен въпрос: как да повишим спортното майсторство. И не само да го повишим въобще, а да бъде то на световно равнище. Много български спортисти и треньори вече доказаха, че това е възможно. Много пъти вече българският химн в чест на победителите е звучал във всички краища на света. Доказвали сме многократно, че и в нашата страна се раждат ярки дарования. С това самочувствие трябва да се работи и в бъдеще, за да са повече спортните победи.

Нашите първи спортисти все още са длъжници за огромните грижи, които се полагат за спорта в България, за условията, при които те живеят и спортуват, грижи и условия, на които завиждат спортистите от други страни, които не познават възможностите на нашия социалистически спорт.

Успехите на българските спортисти, техните постижения и рекорди могат и трябва да съответствуват на всестранните успехи на страната ни в икономиката, науката и културата.

Точно затова конгресът отдели значително място на въпросите за повишаване на спортното майсторство, усъвършенствуването на тренировъчния процес, масовизирането на спортовете на основата на научно обосновани програми, които да се прилагат не само в рамките на националните отбори. В тази връзка все по-значима става и ролята на спортните специалисти – тези, които трябва да решат голямата задача по-често да побеждаваме. В спорта – казваха делегатите – няма място за равнодушие, няма място за самоуспокоение. Само със страст и амбиция, със знание и непрекъснато повишаване на квалификацията трябва да се преследва постигането на поставената цел. И това е еднакво задължително и за треньорите, и за състезателите, и за спортните ръководители, защото спортът е дейност на непрекъсната надпревара, на непрестанна борба. Дейност, в която на най-откритата арена – състезанието – всеки доказва преимуществата и недостатъците си. . .

МОРАЛНО ЧИСТИ, ВСЕОТДАЙНИ, ВОЛЕВИ СПОРТИСТИ!

Качества, задължителни за всеки спортист на социалистическото ни отечество. Качества, които се възпитават в единен процес с умението да се побеждава на спортното поле. Едва ли друг така отговорен форум на спортното движение в България, какъвто бе IV конгрес на БСФС, е отделял толкова важно място на възпитателната работа със спортистите и физкултурниците. В приветствието на ЦК на БКП е ясно подчертано:

„В условията на гигантския двубой между двете идеологии – комунистическата и буржоазната – всяко международно спортно събитие надхвърля своите специфични рамки и неизбежно придобива и политически характер."

Наред с изявата на своето спортно майсторство тези, които защищават цветовете на България на международното спортно поле, трябва да притежават и високи граждански добродетели, всеотдайност и воля за победа, принципност, преданост към делото на Българската комунистическа партия – качества, характерни за истинския представител на една социалистическа страна.

Към изграждането на такива характери трябва да се насочи и цялата работа на спортните педагози и специалисти, на самите физкултурници и спортисти. Тогава още по-често знамето на Народна република България ще се извисява високо в чест на спортните победи и ще отбелязва възхода на българския спорт.

Конгресът приключи. Досегашните резултати от дейността на Българския съюз за физическа култура и спорт, активността на делегатите, компетентните препоръки, трезвите преценки показаха, че спортното движение в нашата страна разполага с една солидна армия от способни, предани на партията командири на физкултурното движение. Сега предстоят нови изпитания, предстои много работа – тиха и безшумна, настойчиво и последователно изпълнение на решенията. Предстои творческа работа за бъдещето на българския спорт. . .

ДВАМА ИЗТЪКНАТИ СПОРТИСТИ – ЗАСЛУЖИЛИТЕ МАЙСТОРИ НА СПОРТА АТАНАС ШОПОВ И ДИМИТЪР ПЕНЕВ – ДЕЛЕГАТИ НА КОНГРЕСА.

★

ВЪВ ВСЯКА ПОЧИВКА СЕ СПОДЕЛЯТ НОВИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ, СРЕЩАТ СЕ СТАРИ СПОРТНИ ПРИЯТЕЛИ. ТАКА Е И ПРИ ДЕЛЕГАТИТЕ ОТ СТАРОЗАГОРСКИ ОКРЪГ.

ОТ ТРИБУНАТА НА КОНГРЕСА

ВАЛЕНТИН ДМИТРИЕВИЧ АЛЬОХИН, председател на Комитета за физическа култура и спорт при Министерския съвет на РСФСР:

„Нашето сътрудничество е обширно и многостранно. То включ-ва спортни състезания, обмен на треньори, специалисти и учени, взаимна помощ при подготовка-та за предстоящи международни състезания и шампионати, сът-рудничество в международните спортни организации. Само през 1971 г. около 700 съветски спортисти са били в България и повече от 800 български са посе-тили Съветския съюз. Свързват ни искрена дружба и вярно прия-телство."

кардиналните въпроси на здравето, трудоспособността и дълго-летието на човека."

СТОИЛ ХРИСТОВ, СЕКРЕТАР НА ЦС НА БПС:

„Дейността на профсъюзните органи и организации е и ще бъде насочена в три основни направления, а именно: внедряване на физическата култура в режима на производството, на работното време; широко практикуване на физическата култура и спорта в ежедневния отдих; масово използ-уване на физическата култура и спорта по време на седмичната и годишна почивка".

КРУМ ВАСИЛЧЕВ, СЕКРЕТАР НА ЦК НА ДКМС:

„Задължени сме да работим та-ка, че нашите спортисти повече отвсякога да бъдат убедени бойци на партията, да облада-ват безпределна обич и вярност към нейното историческо дело, да бъдат пламенни патриоти и интернационалисти, с високи мо-рално-волеви качества и постоя-нен стремеж към спортно усъвър-шенстване, с високо чувство за гражданска отговорност и па-триотичен дълг. . . За да изпълним поръката на партията, повече отвсякога се налага пълно един-ство в работата на Комсомола и Българския съюз за физическа кул-тура и спорт"

АНИ СПАНЧЕВА, ЗАМ.-МИНИСТЪР НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА:

„Внедряването на модела за фи-зическо възпитание, спортната и туристическа дейност на уча-щите се е нов, по-висок етап на развитие на физическото възпи-тание в училището, съответ-ствуващ на нарасналите потреб-ности на обществото."

Д-Р АНГЕЛ ТОДОРОВ, МИНИСТЪР НА НАРОДНОТО ЗДРАВЕ:

„Само по пътя на единодейс-твието и интеграцията между медицината и физкултурата мо-гат най-успешно да се решават

Заместник-председателят на Държавния съвет на НРБ другарят Пеко Таков и другарят Трендафил Мартински сред наградените герои на социалистическия труд Филип Кривиралчев, Мария Гигова, Жулиета Шишманова и Петър Киров.

И „златните момичета" от ансамбловото съ-четание и тяхната треньорка с високи отличия. На снимката от ляво на дясно: Вера Маринова, Канка Благоева, Снежана Дечева, Румяна Стефа-нова, Златка Пърлева, Деспа Каталиева и Ася Кършева.

ИЗМЕРЕНИЯ НА БЪДЕЩЕТО

Другарят Трендафил Мартински бе преизбран за председател на ЦС на БСФС

БЮРО НА ЦС НА БСФС

председател – ТРЕНДАФИЛ МАРТИНСКИ

първи зам.-председател – МИХАИЛ КОЛЕВ

заместник – председатели:
КРУМ ВАСИЛЧЕВ, секретар на ЦК на ДКМС
ХРИСТО МЕРАНЗОВ
НИКОЛАЙ АНДОНОВ
ИВАН РУСАМАНОВ
ГРУЮ ЮРУКОВ

членове: Ангел Бързашки, Вълко Петров, Васил Попов, Георги Куцалов, Дечо Мърмъров, Данаил Николов, проф. д-р Драгомир Матеев, Иван Дончев, доцент Иван Стайков, Иванка Христова, Илия Млечков, Недялко Донски, Никола Грошев, Райко Петров, Пенчо Балов, Стоил Христов, Славчо Тепавичаров, Стоил Сотиров, Цветана Димова.

Избрано бе и председателство в състав: председателя и заместник председателите.

● Спортът е насъщна потребност за физическото развитие и дееспособност на младежта и народа, за съхраняване и повишаване жизнеността и устойчивостта на българската нация. Затова темповете, с които ще се увеличава броят на занимаващите се с физкултура, ще се ускори решително.

Основната задача на БСФС в масовизирането на спортовете се заключава в работата на дружествените отбори от различни възрасти; в изграждането на спортни школи за деца и юноши и в осъществяването на методическо единство в детско-юношеския спорт; в грижите за формирането и подготовката на представителните отбори в учебните заведения, предприятията, учрежденията и селата. За масовизирането на спортовете органите на БСФС чрез съветите за физическа култура и спорт търсят активната помощ на Комсомола и БПС.

● За по-нататъшното масовизиране на спортовете IV конгрес на БСФС утвърждава перспективна програма до 1980 година: спортисти – 670 хил., второразредници – 44 хил., трето-разредници – 173 хил., носители на юношески разред – 105 хил., инструктори – 46 хил., съдии – 48 хил. За претворяване в живота на тази програма най-значителен дял се пада на учащите се, като за целта е необходимо да се създадат подходящи условия за масовизиране на спортовете сред тях.

● Като изхожда от задачите, поставени в партийните решения, конгресът счита, че главно направление в работата на БСФС в областта на спортното майсторство занапред трябва да бъде решително увеличаване на темповете в развитието на спортовете, като особено внимание се отделя на лека-та атлетика, плуването, гимнастиката, борбата, баскетбола, волейбола и футбола.

● Конгресът поставя задача до 1975 г. по всички спортове да бъдат подготвени 1034 майстори, 2543 кандидат-майстори на спорта и 17 053 първоразредници, а до 1980 г. броят им да достигне съответно 1228, 3198 и 20626.

● За да се подготви широк и добре обучен резерв на националния спорт, през следващите няколко години усилията трябва да се насочат към решаване на основните проблеми в областта на детско-юношеския спорт.

● IV конгрес на БСФС определя като главна задача във възпитателната работа със спортистите, треньорите и физкултурните деятели изграждането на марксистко-ленински мироглед у тях, формирането на личности с ярки комунистически добродетели, безпощадната борба срещу всякакви чужди на нашата социалистическа действителност прояви, чрез създаването на повсеместна непримиримост към нездравите явления.

● Цялата дейност по преустройството на идеологическата работа да се основава на единната програма за комунистическото възпитание на спортистите, утвърдена от бюрата на ЦС на БСФС и ЦК на ДКМС. Тя изисква диференциран подход към спортистите от различните отбори и групи, най-тясно свързване на възпитанието с учебно-тренировъчния процес, с възрастовите, образователните и психическите особености на спортистите, треньорите и спортнопедагогическите кадри.

● Новите задачи, които постави Десетият конгрес на БКП и решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15 XII. 1971 г., изискват да се подобри още повече организаторската работа и да се усъвършенстват методите на ръководство на физическата култура и спорта, да се прилага последователно научен подход в управлението на физкултурната и спортна дейност.

Практическата дейност на всички кадри да се насочи към подобряване на работата в дружествата за физическа култура и спорт, които са решаващи звена в структурата на БСФС. Техни основни задачи са масовизиране на спортовете, повишаване на спортното майсторство и комунистическото възпитание на спортистите. Необходимо е да се подобрява научността и организаторската работа на ОС на БСФС и ЦС на БСФС, да се стимулира инициативността и самостоятелността на българските спортни федерации.

● Големите задачи, които БСФС трябва да решава, изискват от всички негови органи да осъществяват още по-тясна връзка и взаимодействие, да издигат на по-висока степен съвместната работа с Комсомола и профсъюзите.

(Из резолюцията на IV конгрес на БСФС)

В СТУДЕНИТЕ ВОДИ НА РОПОТАМО Е «ГОРЕЩО»

ВИКТОР БОЙЧЕВ И ФЕДЯ ДАМЯНОВ, СЕГА В ОТДЕЛНИ ЛОДКИ, ЗА ДА СЪБЕРАТ ПО-ВЕЧЕ СИЛИ, А СЛЕД ТОВА ДРУЖНО – С ОЛИМПИЙСКИ ПРИЦЕЛ

мразовитите декемврийски недалеч от река Ропотамо, в ото кокетно хотелче на Ар-ино, са намерили приют два-т и двама упорити млади хо-Сред много трудности те во-ежедневна подготовка, плодо-на която ще събират през отто на 1972 г. Това са момче-а от отбора по кану-каяк, но под ръководството на съ-ия треньор Бончо Бонев и съ-ския специалист Генадий Бу-ин са отдали всичките си си-енергия за овладяване на ви-ото спортно майсторство. след ден в този кратък пред-годишен период, преодоля-ки несгодите, преминавайки редица изпитания, те се на-ват към заветната си цел. За и от тези дни в тренировъч-о им ежедневие ще ви разка-сега.

е стават в седем часа и про-дат утринната си гимнасти-Разгрявка, тичане, малко щан-игра с топка и неусетно са из-али първите минути от нача-о на деня. Закуска и след това отправят към Ропотамо, та-красавица, която е единствена-река в България, удобна за енировка през зимата. Треньо-те дават указанията си и без ого суетене, една по една, лод-те се спускат във водата. ес се работи за издръжливост. ва означава, че всеки ще гребе й-малко 20 км. Същевременно се деля внимание за техническо-усъвършенстване.

Седим на малкото кейче и под-чаме от студ, а покрай нас ми-ват момчетата, запотени, за-рвени, лъхащи на здраве и сила. Ето появява се и Мария. Някак си е чудно, че такова малко момиче има в себе си сили да се бори с голямата лодка. Тя е цялата мокра и излиза при нас. Малко невнимание и ето ти принудителна баня. Влиза в бунгалото, чаша горещ чай, смяна на дрехите и отново в лодката. От брега или с моторницата във водата треньорите съветват, показват грешките, мъчат се да ги изправят. Федя Дамянов например не натиска достатъчно с крака. И цялото му внимание е насочено в отстраняването на този недостатък.

Следобедната тренировка е крос. Колко невинно звучи, но трябва само да видите осемкилометровия маршрут, за да разберете какво се крие зад него. Момчетата са го нарекли „мотокрос". През хълмистите дюни с глезени, затънали в пясъка, трябва да се избяга това разстояние, след което не си чувствуваш краката от умора. А после в базата, където за „почивка" вдигаш петнадесет минути тежести. . .

След вечеря идва времето на развлеченията. Шах, тенис на маса, телевизия. . .

Разговаряме за това, кой с какви надежди очаква олимпиадата. Всички са настроени бойко, вярват в силите си.

– Надявам се да се представя по-добре от Мексико – казва Борис Любенов. – Пък каквото саба покаже!

Безпощадни към себе си по време на тренировките са Федя Дамянов и Виктор Бойчев. Вчера дойдоха направо от юношите и ето вече мерят сили със световния елит. Те са бронзови призьори от световното първенство в Белград на 500 и 1000 м двойка кану. Разчита се още на Иван Бурчин, четвърти в света на 10 хил.м, на Васил Чилингиров, основна единица в каяка, а и на всички останали. . .

В девет и половина всички са по леглата, защото на следващия ден картината се повтаря. . .

* * *

Недалеч от тях, в международния лагер Приморско, се намира другата „половинка" – академичното гребане. Треньорът Николай Здравков пое отбора в началото на тази година, но вече личат плодовете на неговата работа. На големите международни регати в Москва, Берлин, Швейцария и ГФР двойката Димитър Вълов и Димитър Янакиев с лодководач Ненко Добрев намираше неизменно място в тройката. Готви се и олимпиецът Йордан Вълчев, сега на скиф.

Попаднахме при гребците в „лек ден" – за оттмора от вчерашното натоварване днес изминаха само. . . 35 км. Въпреки тежките условия за тренировка се чувствува оптимизъм, желание и вяра, че положеният труд ще бъде възнаграден със спортни успехи. .

Велизар ЗАХАРИЕВ

И НА „АКАДЕМИЦИТЕ" РАМЕНЕТЕ ТРЯБВА ДА СА ЯКИ. .

НА „СУХО" – ТЕЖКО, ЗА ДА БЪЛАТ ЛОДКИТЕ „ПО-ЛЕКИ" . . .

ГРЕБЦИТЕ СА ПО-БАВНИ НА СУША, А ПО-БЪРЗИ НА ВОДА.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

ГОВОРИ ШАМПИОНЪТ И ПРИЯТЕЛЯТ

Бух – така наричат всички големия приятел на българските кануисти, заслужилия майстор на спорта Генадий Иванович Бухарин. Дългогодишен световен шампион на 1000 и 10000 м, носител на бронзов медал от олимпиадата в Мелбърн, сега той е дошъл при нас да сподели богатия си състезателен опит. Винаги усмихнат, весел, готов да помогне.

– Генадий Иванович, какво ще кажете за българските гребци?

–При момчетата съм от 1970 Мога да кажа, че наистина работят. В началото си спомням как се огъваха пред най-малката трудност, но сега не е така. Всички са пропити със съзнанието за отговорността и доверието, което им е гласувано от треньори, федерация и българската спортна общественост. Всички желаят и се надяват, че ще го оправдаят. Питате за възможностите им? Те са големи. Разликата между тях и най-добрите в света е 1–2, максимум до 3 секунди. Наша цел е да ги открием и изтискаме от момчетата. Това може да стане, като се подобри общата и скоростна издръжливост и се усъвършенствуват още по-добре технически. Но най-вече тези секунди могат да се „вземат" от морално-волевата подготовка. Усилията ни ще бъдат отправени и в тази насока. Четири години подготовка и само четири минути, през които трябва да покажат, че трудът не е отишъл напразно. . .

ДО „СТАРТ“ И НЕГОВИТЕ ЧИТАТЕЛИ

От името на Българския олимпийски комитет отправям сърдечен привет на читателите на „Старт“ и им пожелавам здраве и сполука през новата олимпийска година.

В краткия още период на своята дейност „СТАРТ“ даде значителен принос за развитието на спорта в нашата Народна република. Не се съмнявам, че тоя принос ще расте и ще съдействува и на нашия олимпийски комитет в борбата му за осъществяване олимпийските идеали, в борбата му за тържеството в света на интернационалната солидарност, в борбата му за тържеството на мира и на прогреса.

Генерал-полковник Владимир СТОЙЧЕВ

председател на Българския олимпийски комитет

ДА КРЕПНЕ СТАРАТА НИ ЗДРАВА ДРУЖБА!

В навечерието на Нова година се свързахме с прославения съветски борец Александър Медвед, който бе радостен да предаде новогодишните си пожелания на своите многобройни български приятели чрез „СТАРТ“.

– С българските спортисти ме свързва стара и здрава дружба. Желая им през новата година големи успехи. Сигурен съм, че по-младите ще бъдат достойни за славата на ония, които защищаваха честта на Народна република България в Мелбърн и Рим, в Токио и Мексико – славата на Никола Станчев и Димитър Добрев, Еньо Вълчев и Продан Гарджев, Боян Радев и Петър Киров. А ветераните още веднъж ще докажат, че младите има какво да научат от тях.

Нека през новата година българските борци пожънат още по-големи успехи, нека още повече укрепва дружбата, която свързва нас – българските и съветските борци – на тепиха и извън него. И да си пожелаем добра среща в Мюнхен!

Александър МЕДВЕД
заслужил майстор на спорта

Фоторепортерът Мирослав ЧЕРВЕНКА ни представя моменти от срещата, организирана от ЦС на БСФС между група писатели и изтъкнати спортисти и треньори. Горе – говори заслужилият треньор Райко Петров; в средата – заслужилата треньорка Жулиета Шишманова споделя мнението си за мъжествеността и. . . женствеността в спорта; долу – писателите П. Незнакомов, П. Вежинов, Л. Стефанова, председателят на ЦС на БСФС Тр. Мартински и Боян Болгар.

ГОЛЯМАТА СИЛА НА СПОРТА

Тези срещи между писатели и спортисти станаха вече традиционни. ЦС на БСФС по-често събира един кръг от хора, които сме свикнали да виждаме по трибуните на стадионите и спортните зали. Хора, които в неделните дни не са известните наши писатели и поети, а редовни запалянковци с вълненията на хиляди други. После това вълнение откриваме в някой разказ, в някоя повест, в някой стих, за да ни върне отново към гордостта от победата, към горчивината на поражението. . .

Изминаха няколко месеца от последната среща. През това време борците и гимнастичките ни зарадваха с големите си победи. Сега, в навечерието на Новата година, разговорът отново се връщаше към техните успехи и неусетно надхвърляше конкретните случаи, прерастваше в много по-значими, по-дълбоки теми.

ЗАЩО ОБИЧАМ СПОРТА?

На границата между шега и изповед се казаха много неща, които развълнуваха спортистите може би повече от медалите и отличията, защото тези хора тук можеха да им кажат всичко, което залата изразява с аплодисменти или. . . с глух ропот.

Павел ВЕЖИНОВ каза, че най-щастлив го правят и най-много го ядосват неговият син и футболният отбор на „Славия“. Но и в най-тежките минути на отбора си и в помислите си не му е изневерявал. „Моите спортни приятели мислят – сподели той, – че обичам повече литературата. Моите литературни приятели са убедени, че на първо място е спортът. Не мога да кажа кои са по-прави, но без да се сърдят колегите от „Литературен фронт“, ще трябва да кажа, че съм по-редовен читател на в. „Народен спорт“. . . На какво се дължи това ужасно пристрастие към спорта? На голямата надежда в бъдещето, на гордостта, която ни дават спортистите! Когато един борец побеждава, виждаме в това възможността на българина да побеждава. Когато наши състезатели падат, виждаме липсата на мъжество, на дух, на психика, останала ни от робските години. Ние сме много талантлив народ и мисля, че спортът ни дава възможности да го доказваме, че ни дава чудесни примери за обобщения, които повдигат духа на българина, и в това се крие голямата му сила. . .“

ЧЕЛКАШ вижда тази голяма сила на спорта в способността му да трогва, да разочарова дори, да вълнува! „Прекланям се – каза той – пред победите на нашите спортисти, пред педагозите, които ги създават, пред любовта към родината!“

Научихме и един малко известен факт. Преди години Челкаш победил монголски състезател по тенис на маса, който според него бил републикански шампион. Тази победа на български писател на международното спортно поле до сега никъде не е описана поради скромността на автора Челкаш, но не е за пренебрегване, както казва спортистът Челкаш. . .

ТОНИЧ смята, че „любовта към спорта се дължи и на това чудесно нещо – раждането на рекордите. Имена, които до преди няколко часа са били неизвестни, обикалят за секунди по ефира и събуждат любопитството на света. Древните поети са се възхищавали от най-ловките, от най-силните. Сега вече от съвременния спортист се иска не само ловкост и сила. В него ние търсим и големия човек. . .“

Лиляна СТЕФАНОВА е обикнала спортистите на олимпиадата в Мексико. Хората се сближават повече в сраженията, отколкото в мирно време, и в спортните битки тя е видяла много мъжество, много сила – и физическа, и духовна. Спортните ръководители се страхували да не би писателката да се увлече по пъстротата на Мексико и да не види нищо от олимпиадата, на която я поканили. Напразно са се страхували. Нищо не можело да откъсне поетесата от това очарование на спорта, открито малко по-късно, отколкото у другите й колеги, но затова пък оставило трайни следи за цял живот.

Председателствуващият срещата Боян БОЛГАР вижда силата на спорта главно в това, че той най-ярко ни показва вече, че светът е малък, че не можем да се движим в местни мащаби. Вече от всичко се иска да бъде на световно равнище. . .

В отговора на този въпрос, който писатели сами си поставяха в тази вечер, спортисти, треньори и деятели можеха да почувствуват и голямата благодарност към хората, които спортът е вълнувал, и голямата си отговорност към публиката и към народа си! И тези, които присъствуваха, защото бяха избрани между всички, защото бяха победители, и другите, за които се говореше не по-малко. . .

От любовта към спорта разговорът мина естествено към една друга тема, към

ЖЕРТВАТА НА СПОРТИСТИТЕ

„17 години не съм изпил нито една чаша алкохол, 17 години не съм запалил нито една цигара – казва героят на социалистическия труд, прославеният борец Еньо ВЪЛЧЕВ. – Само за едно закъснение, за една вечер, изгонихме борец от националния отбор за шест месеца. След две години той стана четвърти, след още две – световен шампион. . .“

„Нито един затворник – казва заслужилият треньор Райко ПЕТРОВ – не е подложен на такъв режим, на какъвто сами се подлагат големите спортисти. Колко пъти любовта отминава спортиста, колко пъти трябва да „умре“ един състезател, за да стане шампион. За да се подготви шампионът, му трябват 15 години. 15 години лишение и труд, при това без да му гарантира някой, че след тези 15 години ще получи мечтаната титла. За нея трябва да воюва, да воюва и ако днес някой е опрял плещите му на тепиха, утре да дойде пак и да се бори, докато победи. . .“

ЗАЩО ДА НАРИЧАМЕ ТОВА ЖЕРТВА?

Този въпрос дойде съвсем неочаквано. Наистина какво друго може да се нарече жертва, ако не този апостолски труд и този нечуван аскетизъм? Павел Вежинов има друго виждане по този въпрос и след като го изслушаха, и спортисти, и треньори трябваше да се съгласят, че има право.

„Ако можех да се върна назад – казва писателят, – ако можех да избирам, бих искал да бъда футболист, а не писател. Ако можех да бъда на мястото на Пеле в един мач, в който може да събира така възторзите, не бих се поколебал ни за минутка. Един спортист, който не използува експлозивната си сила, един спортист, който може да продаде за чашка алкохол големия си шанс да вълнува, не е спортист! Вярно, че за един миг на победата са дадени години труд, но затова пък какво може да се сравни с този миг!. . .“

Това не беше спор. Това беше един разговор, който искаше да стигне до сърцевината на всичко, което дава голямата сила на спорта. Един хубав разговор, който сигурно ще сгрява дълго и спортисти, и писатели, защото беше умен, откровен, сърдечен. . .

Маргарита РАНГЕЛОВА

* * *

ДА Е МИРН

Старт НОВОГОДИШНА АНКЕТА

Кой ли не се интересува от физическата култура и спорта в нашия динамичен век?! И както всички имат свои любими автори, художници, актьори и пр., така и представителите на нашата творческа интелигенция, ветераните от нашето спортно движение, млади и стари отправят своите симпатии към отделни спортисти или отбори. Как би изглеждала една малка новогодишна анкета сред тях?

Въпросите, които зададе „СТАРТ", бяха три:

1. КОЙ СПОРТИСТ СПЕЧЕЛИ ВАШЕТО УВАЖЕНИЕ ПРЕЗ 1971 ГОДИНА И ЗАЩО?
2. НА КОЙ ОТБОР ОТДАВАХТЕ ВАШИТЕ СИМПАТИИ?
3. ВАШИТЕ ПОЖЕЛАНИЯ ЗА НОВАТА 1972 година?

ИВАН СЛАВКОВ

ърви зам. председател на Коми-ета за теливизия и радио и ди-ектор на Българската телеви-ия, майстор на спорта по водна опка

1. За мене беше удоволствие да едам схватките на Александър омов, най-силния борец в света. бях радостен, че силата на лгарина той показа пред двадет хиляди посетители на ста-юна и пред не по-малко от сто лиона телевизионни зрители... още, че в чест на неговата побе- над стадиона гордо прозвуча Мила родино ".

2. Доскоро ми доставяше оволствие играта на футболис ите от „Левски-Спартак "...

3. Телевизията ще предава -голяма част от зимните и тните олимпийски игри. Иска се българските спортисти с беди и добро представяне да радват нашите многохилядни ители.

Освен това нека 1972 година стане наистина преломна в развитието на масовия спорт. Нека в спорта навлязат още много и много деца и юноши, за да имаме в скоро време повече спортисти като Александър Томов, Мария Гигова и други...

1. На първо място поставям ария Гигова, защото нейната юра титла на абсолютна етовна шампионка и другите й пехи, които завоюва в последни години, са пример на упорита настойчива работа, така обходима за всички видове орт.

2. През годината най-голямо удоволствие ми достави играта на баскетболния отбор на „Академик ". Помня годините, когато българският баскетбол и волейбол бяха в истински разцвет. Сега, когато отново се чувствува едно възраждане, бих желал бъдещето да им донесе нови успехи. Да постигнем това, което заслужаваме. Имаме традиции и това е основа, на която може да се гради успешно бъдещето.

3. На олимпийските игри в Мюнхен да се поздравим с успехи, и то не само в традиционно силните спортове, но и в тези, които досега не са ни носили успех.

Нека през новата година нашите писатели, които обичат спорта, създават повече произведения за този така вълнуващ младите хора свят – света на спорта.

БОЖИДАР БОЖИЛОВ

секретар на Съюза на българските писатели, лауреат на Димитровска награда.

НИКОЛАЙ ГЮЗЕЛЕВ

народен артист, лауреат на Димитровска награда

1. Мария Гигова, защото успя да запази спортната си форма и да докаже на цял свят, че е най-добрата в художествената гимнастика. Този спорт се харесва на много хора, защото е един мост между изкуството и спорта и затова се отличава със своята изключителна красота. Възхитен съм и от младия Александър Томов. От това, че той по един великолепен начин съчетава младостта със силата и голямата психическа устойчивост, което му донесе и световната титла.

2. Освен футбола имам особена слабост и към волейбола. При него няма преки сблъсъци между играчите. Това дава възможност играта да бъде изключително чиста и да се показва само майсторство. Още съжалявам, че през 1970 г. така трагично загубихме последния гейм от решителния мач за световната шампионска титла срещу ГДР...

От дълги години съм привърженик на ЦСКА. Това датира от деня, когато дойдох да уча в София. По същото време в ЦСКА дойде да играе и моят съгражданин К. Ракаров. Той беше мой любимец и това предопредели принадлежността ми към отбора. Сега разбирам, че изборът ми е бил съвсем прав. Харесвам ЦСКА особено за добрите му прояви на международен терен, където се показва като най-устойчивия български отбор. На Пенев симпатизирам специално.

3. През новата година пожелавам възможно най-добри постижения на нашите спортисти на олимпиадата.

На всички щастлива 1972 година!

АЛЕКСАНДЪР ТАНЕВ

композитор, преподавател в Българската държавна консерватория, носител на първа награда за спортен марш

1. Без колебание Мария Гигова. Тя се налага с вродената си артистичност. Нейното майсторство свързва спорта и изкуството – две области в живота, които взаимно трябва да се допълват, но което за съжаление става твърде рядко. При Мария Гигова физическото и духовното са съчетани по един неподражаем начин. С играта си тя облагородява хората.

2. Предпочитанията ми са към онези спортове и отбори, които с успешните си прояви ни налагат като нация. Възхищавам се на постоянните победи на борците и гимнастичките. Радвам се, че в най-мъжествените и най-женствените спортове доминираме на международното поле. Това говори за голямата сила и чар на народа ни. Едно щастливо съчетание, което ми доставя най-голямо удоволствие...

3. Пожелавам на нашите спортисти през следващата година с още по-голям устрем и себеотрицание да воюват за спортната слава на България.

«ОТБОРЪТ НА СА

Няколко минути преди поредното представление на пиесата „Шръклица" в Сатиричния театър получихме отговори на въпросите ни от някои популярни наши актьори. И тъй като в една пиеса, както и в един мач, се играе колективно, участниците решиха да отговорят „отборно" ... Ще допълним – това е само един от отборите на театъра! В него участвуват Стоянка Мутафова, Татяна Лолова, Георги Парцалев, Никола Анастасов и Климент Денчев.

1. След като видяхме световното първенство по борба, най-неочаквано открихме, че сме станали страстни привърженици на този спорт!

– И на Мария Гигова – с една солова акция допълня Парцалев.

– Защо?

– Излишен въпрос...

2. Единствено по втория въпрос се появиха „несъгласувани действия " в отбора:

Стоянка Мутафова: Аз съм от „Локомотив " и най-много ми харесват всички, които играят за моето дружество...

Татяна Лолова: Най-много ми харесват „златните момчета " на Кривиралчев!

Георги Парцалев: Най-много обичам „Левски-Спартак ".

Карикатуристите имат свой език – образен, емоционален, силен... От него те не се отказват дори и когато отговарят на анкети. И защо ще се отказват – колко ясноможе дасе изрази всичко със силата на рисунъка, личи от трите отговора на Доньо Донев:

1. Една рисунка с туш за тушовете на борците.

2. Едно допълнително изпълнение (с букет и маке) на ансамбловото съчетание в знак на уважение и симпатия.

3. И едно пожелание – да е берекетна олимпийската 1972 година...

ДОНЬО ДОНЕВ

изтъкнат наш карикатурист и автор на мултипликационни филми

АИ ПОБЕДНА!

ПОВ

бораторията

о аз не мога
нашите бор-
аката да ви
т победните
ши отбора –
н стил – аз
нолитно ця-
ай-яркия из-
ортист, до-
тел на
и родина!

посоча от-
всецяло мои-
това са без-
астички от
ние...

ние за 1972
ни медали в
вечеслава за
знамето на
рт!

П НЕЗНАКОМОВ

заместник главен редактор на вестник „Литературен фронт “.

1. Човек трудно може да си избере фаворит от толкова много добре познати ни спортисти. Но като че ли най-ярко се открояват имената на Мария Гигова и Петър Киров.

2. Отборът по художествена гимнастика и ще ви обясна защо. Наскоро в Съюза на българските писатели имахме среща с този отбор. Момичетата, които прославиха България, са не само красиви,но притежават и богата култура.

3. Нека през лятото на 1972 год „СТАРТ “ да помести повече снимки на български спортисти, изкачили се на най-високото стъпало на олимпийската стълбица в Мюнхен.

ВАСИЛ ВЕНКОВ

участник в олимп. игри през 1924 г.

1. Михаил Желев. Той спечели сърцето ми преди две години на стадион „Караискакис “ в Пирея, където бях непосредствен свидетел на неговия подвиг на европейския шампионат. Вярвам в Желев въпреки неуспеха му през тази година в Хелзинки и му пожелавам успех в Мюнхен...

2. На футболния отбор на „Левски-Спартак “. Искам обаче да напомня на футболистите, че те са длъжни с играта си да отговорят на голямата любов на многобройните си привърженици...

3. Пожелавам атлетите ни да покрият повече олимпийски нормативи и в Мюнхен редно с всички български олимпийци да бъдат истински воини, българи-патриоти, достойни потомци на Левски и Димитров!

ИЧНИЯ ТЕАТЪР»

Климент Денчев: И аз...

Никола Анастасов: Сините, но Пенев, който е една класа над ички...

3. Пее ни се „Мила родино “, а на голям стадион, на голяма беда...

А *Татяна Лолова* допълни: ... И неже тази вечер играя бабата гъосница, ще приготвя страш- магия, та да се сбъдне това, ето пожелаваме на нашите обими спортисти!

ОЛИМПИЙСКА ГОДИНА

БОГОМИЛ НОНЕВ

член на БОК

Новогодишните празници идват със своите тревоги и радости, със снега в северното полушарие на земята и изгарящото слънце южно от екватора, с подготовката на зимните олимпийски игри в Сапоро и летните в Мюнхен. Настъпва година, която е натруфена като новогодишна елха с олимпийски и спортни проблеми. И те не са тясно професионални, защото засягат националното и спортно достойнство на мнозина, напускат тесния кръг на Изпълкома на МОК, за да влязат в заседанията на националните олимпийски комитети, на международните спортни федерации, там, където се кове, и там, където се администрира спортът, за да бъдат засегнати отделните личности и отделни народи.

Ще ми се още веднъж да напомня онези мисли на Пиер дьо Кубертен, които той свързваше с етиката и естетиката на съвременния спорт, с неговите хуманистични и общочовешки задачи, със смисъла и съдържанието на олимпийските спортни игри. Той е казвал:

„Това е движение, произтичащо от едно поникнало в дълбините на човешкото сърце желание за мир и братство... и правилно разбран мирен интелектуализъм “

А по-нататък продължил:

„Навлезли в обновения стадий, тези принципи ще установят културата на честността и безкористието, което ще даде възможност на спортистите наред с развитието на тялото да продължават делото на моралното усъвършенстване и на социалната удовлетвореност “.

Ние можем да бъдем далеч от мисълта, че философията и етиката, вложени от Кубертен в тълкуването на олимпийските принципи, могат да бъдат достатъчни за днешната епоха на социални революционни преобразования, които създадоха в света една нова система и нови кръгозори за бъдещето на човечеството. Далеч сме и от мисълта, че Кубертен е могъл да формулира достатъчно философски точно това, което ние мислим за човека, спорта и историята. Трудно е да приемем и онзи езиков воал, който замъглява естествения смисъл на словата. Но в думите на Кубертен има достатъчно здрав човешки смисъл, за да свидетелствуват, че през последните десетилетия олимпийската идея имаше достатъчно жизненост, за да се реализира най-големият спортен спектакъл в историята на човечеството, наречен олимпийски игри. Необходимо е днес да подложим на преоценка или по-точно на преосмисляне съдържанието и перспективите на олимпийските игри и това ще стане може би на конгреса в България през 1973 година.

Да, наистина настъпващата олимпийска година трябва да резрешава организационни и практически проблеми, проблеми на спортната теория и спортния морал. Дано бъдат решени. По-скоро дано някои от представителите на олимпийското движение на Запад се освободят от натрупаните в разума и опита им предразсъдъци, закостенели представи, фалшив обективизъм. Тогава не ще се поставя за пререшаване непрекъснато проблемът за тези страни, в които съществува апартейд и всякакви форми на расова дискриминация.

Споменахме Кубертен. Нека още веднъж си позволя да го цитирам: „Участието в една спортна борба, е казвал той, е участие за вашата родина.“ Споменавам тези негови думи, защото искам да извлека от тях новогодишното пожелание към българските спортисти, които се подготвят за участие в зимните игри и лятната олимпиада.

Нашата родина е България.До вчера тя бе непозната на спортния свят, тъй както не бе позната и на политическия, икономическия, културния. Малцина ни знаеха. Днес земята на Димитров е позната на света. Тя е социалистическа държава, в която се изгражда развито общество. Ней ние обгръщаме с нашата обич, а от нея се поражда и чувството за нашата отговорност. Нека помислят за това тези, които ще ни представят в Сапоро и Мюнхен. Нека мислят за това сега, когато се извършва подготовката, а тя трябва да бъде научна, упорита, умна, безкомпромисна. Този, който воюва за престижа на родината, трябва да знае, че от него се иска много. Вдигането на националното знаме след победа се нарича в олимпийските правилници церемониал. Това е най-великият символ на националното възмогване, когато е извоювана победа на човешкия дух. Българският трибагреник се е развявал много пъти на олимпийските стадиони. Ние сме призната олимпийска страна, която по брой на медалите или по разните други неофициални системи на класиране е заемала добро място между участниците в олимпиадите. Връщане назад не може да има! То ще бъде неоправдано в едно общество, което върви неуморно напред, което гради бъдещето на родината, нейната материална, но и нравствена сила.

Може би не винаги ще се достигне до медала. Но винаги трябва да бъде признато на участника в олимпиадата това, което се нарича спортен дух, спортна воля, могъществото на усилието да се бориш за първенство. Ако понякога това е липсвало на наши спортисти, нека остане само минало. То никога не трябва да липсва в бъдещето. И на тези олимпиади!

Настъпва новата година. Това е ден на размисли и надежди, на грижи за това, което идва, и на доверие, че ние ще постигнем това, което искаме. И ето същината на новогодишното ни пожелание: да бъдем добри олимпийци, хора, които знаят своя социалистически и патриотичен дълг, които знаят да се борят и да побеждават...

ПЪРВЕНЦИ НА СПОРТНАТА ГОДИНА

Вече четвърт век традиционната анкета на щутгардската агенция ИСК (Интернационален шпорт кореспонденц) за определяне на най-добрите спортисти в света през годината се ползува с изключително голяма популярност, смята се за най-меродавна. Така е, защото в нея участвуват редакциите на едни от най-известните спортни издания от петте континента. Всяка редакция изпраща своя листа с имената на 5 мъже и 3 жени, постигнали най-големи спортни успехи през годината. Оттук нататък всичко е чиста математика: посочените на първо място в отделните листи при мъжете получават по 5 точки, посочените на второ място – по 4 точки, посочените на трето място – по 3 точки и т. н. При жените се дават съответно 3, 2 и 1 точки. До 1967 г. се правеше общо класиране за мъже и жени, а след това се прибягна до съставяне на отделни ранглисти.

В юбилейната, 25-та анкета на ИСК участвуваха специалисти от различни вестници и списания на 29 страни. В крайна сметка за първенци на спортната 1971 г. бяха провъзгласени австралийската плувкиня Шейн Гулд и белгийският колоездач Еди Меркс. Интересно е обаче да посочим имената на всички спортисти от челните десетки в класирането:

РАНГЛИСТА НА 10-ТЕ НАЙ-ДОБРИ

МЪЖЕ		ЖЕНИ	
1. Еди Меркс (Бел) – колоездене	84 т.	1. Шейн Гулд (Австрал) – плуване	48 т.
2. Юха Вестайнен (Финл) – атлетика	62	2. Илона Гузенбауер (АВ) – атлетика	43,5
3. Марк Шпиц (САЩ) – плуване	50	3. Ивон Гулагонг (Австрал) –тенис	29.5
4. Василий Алексеев (СССР) – вд. тежести	46	4. Фаина Мелник (СССР) – атлетика	12
5. Пат Мацдорф (САЩ) – атлетика	31	5. Хилдегард Фалк (ГФР) – атлетика	9
6. Джеки Стюарт (Шотл) – автомобилизъм	30	6. Хайди Розендал (ГФР) – атлетика	5
7. Джо Фрейзър (САЩ) – бокс	29	Ренате Щехер (ГДР) – атлетика	
8. Лий Тревино (САЩ) – голф	11	8. принцеса Ана (Анг)– конен спорт	4
9. Ард Шенк (Хол) – кънки-бягане	6	Ане-Мари Пръол (АВ) – ски	
10. Валерий Борзов (СССР) – атлетика	7	10. Карин Балцер (ГДР) – атлетика	3
Джон Нюкъмб (Австрал) – тенис			

ЕДИ МЕРКС

Алпите сега са пълни със скиори, които от сутрин до вечер се носят с шеметна скорост по белоснежните склонове. Но в швейцарския курорт Кранс един чудак прави изключение – не го вълнува нито вихреното спускане, нито плетениците от завои по девствения сняг. С „писалки" на краката той кръстосва горските пътеки, спира, поема дълбоко дъх и отново се устремява напред. . .

Не се изненадвайте: това е Еди Меркс. Той добре знае, че алпийските дисциплини крият голяма опасност за краката. А за професионалния колоездач тъкмо краката са най-ценният капитал. Затова Меркс се е спрял на дългото бягане – там темпото зависи от желанието на самия скиор. . .

Той е тук уж на почивка. „Уж" – защото Еди не може да бездействува. Освен по горските пътеки човек може да го види често и в плувния басейн на хотела. Но все пак основната му задача е да намери отдих между двата сезона. Отминалият – продължителен, тежък, но отново радостен, осеян с низ от победи – и предстоящият, който по нищо няма да отстъпва на предишните. Дори може би ще е по-труден. Защото Меркс вече няма да се състезава сам със себе си. Испанецът Оканя е сериозен и опасен противник, не по-малко надарен и амбициозен от самия Меркс. Това най-добре пролича в тазгодишната Обиколка на Франция, която се превърна в „дуел без пощада" между двамата майстори на велосипеда. Нещастното падане на Оканя, което го принуди да напусне борбата, бе посрещнато не с облекчение, а с досада от Меркс. След завършване на обиколката той заяви: „Бягането при такива условия не представлява интерес за мене." Думите „при такива условия" означаваха липсата на достоен противник, който би придал друга тежест на извоюваната победа. . .

И в други случаи Меркс е бил склонен да омаловажава успехите си. Но спортните специалисти знаят защо за втори път в кариерата му го награждават с признанието „най-добър спортист в света през годината". Кой е „големият подвиг" на Меркс през изтеклия сезон? Безспорно това, което той направи по време на световното първенство в Мендрисио. Стартирайки в критериума, Меркс бе изостанал след 12-та обиколка с цели 3 минути от основните си конкуренти. После „експлодира", както умее само той, и само за една обиколка стопи аванса на противниците си, за да завърши на свой ред като победител с 4 минути преднина!

През 1971 г. зад велосипеда на Меркс останаха близо 30 000 километра. Не по-малко го очакват и през новия сезон. „Едва ли ще има големи промени в програмата ми – казва Еди. – Канят ме почти навсякъде и ще се наложи да подбирам стартовете. Аз обаче съм професионалист и затова понякога съвсем не е лесно да отклоня вам изгодните предложения."

В началото на февруари Меркс отново ще яхне велосипеда. Смята да не се натоварва много тази пролет, за да участвува и тая година в двете най-големи обиколки – на Италия и Франция. Преди това ще стартира в състезанието Париж – Ница, в пробега Милано – Сан Ремо, в обиколката на Фландрия и на Романдия. В края на сезона пак го очаква световното първенство.

За какво мечтае Еди? Естествено да продължи да печели всички състезания, в които участвува. Той вече е доказал, че умее да прави това. Но през 1972 г. пред него стои още една цел – да завладее и световния рекорд на едно часово бягане. Защо не, след като всичките му досегашни желания са се сбъдвали?

ОТ 1947 ДО ДНЕС

1947 Алекс Жани (Фр) – плуване	1962 Валерий Брумел (СССР) – атлетика
1948 Фани Бланкерс-Коен (Хол) – атлетика	1963 Валерий Брумел (СССР) – атлетика
1949 Емил Затопек (Чех) – атлетика	1964 Дон Шоландър (САЩ) – плуване
1950 Боб Матиас (САЩ) – атлетика	1965 Рон Кларк (Австрал) – атлетика
1951 Емил Затопек (Чех) – атлетика	1966 Джим Риън (САЩ) – атлетика
1952 Емил Затопек (Чех) – атлетика	1967 Джим Риън (САЩ) – атлетика
1953 Фаусто Копи (Ит) – колоездене	1968 Боб Бимън (САЩ) – атлетика
1954 Роджер Банистър (Анг) – атлетика	Вера Чаславска (Чех) – гимнастика
1955 Шандор Ихарош (Унг) – атлетика	1969 Еди Меркс (Бел) – колоездене
1956 Владимир Куц (СССР) – атлетика	Лизъл Вестерман (ГФР) – атлетика
1957 Владимир Куц (СССР) – атлетика	1970 Пеле (Браз) – футбол
1958 Херберт Елиот (Австрал) – атлетика	Чи Ченг (Тайван) – атлетика
1959 Василий Кузнецов (СССР) – атлетика	
1960 Вилма Рудолф (САЩ) – атлетика	1971 Еди Меркс (Бел) – колоездене
1961 Валерий Брумел (СССР) – атлетика	Шейн Гулд (Австрал) – плуване

ШЕЙН ГУЛД

На 15 години животът изглежда особено красив и примамлив, а тя е момиче като всички други по света. Обича ветроходството и баскетбола, модерната музика и танците, честичко се позаглежда и в огледалото. Шейн е добра ученичка, с удоволствие ходи на училище – особено заради географията, историята, английския и немския език. Тя има време за всичко, но може и да пренебрегне всичко. . .освен плуването. В басейна Шейн е абсолютна педантка. Всеки ден преплува от 8 до 15 километра и сама води тренировъчния си дневник.

Спортът е изковал желязна воля у нея. След тазгодишното турне в Европа, по време на което възхити европейските специалисти, Шейн неочаквано откри у себе си една нова слабост – към лакомствата. Малко по-късно откри и друго: че е започнала да пълнее. И съумя веднага да върне нормалното си тегло от 58 и половина килограма. . .

Безбройни са спортните трофеи, спечелени от Шейн през последните 8 години – откакто тя редовно тренира и се състезава. Но стаята ѝ ни най-малко не прилича на музей. „Имам собствени схващания за всичко – казва тя. – Мнозина ме смятат за студена и равнодушна, но какво да правя? Щом изляза от басейна, непрекъснато ме занимават мисли за бъдещето. Плуването никак не ми пречи да живея така, както искам. Не съм фанатичка в плуването и намирам време за много други неща. . ."

Майка ѝ обаче е на малко по-друго мнение: „За Шейн олимпиадата в Мюнхен трябва да бъде прощаване с плуването. Стига ѝ това, което вече е направила и което ще направи там!"

А какво ще направи там? Такъв въпрос днес навярно си задават мнозина. Сега, в разгара на австралийското плувно лято, Шейн Гулд вече притежава петте възможни световни рекорда в дисциплините на свободния стил: на 100 метра – 58,9 сек. (колкото е и постижението на Даун Фрейзър), на 200 метра – 2.05,8, на 400 метра – 4.21,2, на 800 метра – 8.58,1, на 1500 метра – 17.00,6. Близкото бъдеще може би ще ѝ донесе нови поправки на тия резултати. Но едно е да поставяш световни рекорди в подходящ за тебе период и ден, а съвсем друго е да си готов за себеизразходване в часа на решителните олимпийски стартове. Тогава е нужно и спокойствие, и вяра в собствените сили, и. . . умението да се възстановиш и бъдеш в пълна боеспособност преди поредната серия или дисциплина. Дали младата австралийка е способна на всичко това?

В деня, в който Шейн подобри световния рекорд на 800 метра, тя стана както обикновено в 4 часа и 15 минути, а после, между 5,30 и 7,30 направи 7-километрова тренировка, преди да отиде на училище в 9 часа. Следобеда заедно с връстничките си световната рекордьорка държа изпит по. . . спасително плуване – една марка, предприета от австралийците, за да се намали броят на нещастните случаи по океанското крайбрежие. Както всички останали, Шейн преплува 400 метра, като през втората половина от разстоянието мъкнеше със себе си „удавник". А вечерта, след като вече бе на крак цели 17 часа, Шейн скочи отново в басейна, за да завърши разстоянието от 800 метра за 8.58,1 минути – с невиждана още бързина!

Фантастичните постижения на Шейн Гулд са плод не само на отличните ѝ физически данни и упоритостта в тренировката, а и на своеобразната ѝ техника. Чуйте какво казва за нея легендарната Даун Фрейзър: „Техниката на Шейн е една изненада. Честотата на загребванията е неимоверно голяма. На пръв поглед стилът ѝ изглежда стихиен, защото всяко загребване се придружава от един удар с краката. Но Гулд се движи почти изключително благодарение на експлозивната сила на ръцете." Нещо подобно чуваме и от треньора на Шейн – известния австралийски специалист Карлайл: „Ударите с краката не помагат много за придвижването. Гулд използува краката почти само за стабилизиране на тялото. Всичко останало е в загребванията с ръцете!"

По пътя към Мюнхен за Шейн Гулд ще има само един проблем – как да запази отличната форма, в която се намира сега, когато австралийският плувен сезон е в разгара си. Защото по начало за австралийските плувци краят на август и началото на септември са „мъртъв" период. А тъкмо тогава ще бъдат олимпийските стартове в Мюнхен. . .

ЕЛМАЗ ВЪРХУ ПОДИУМА

РАДОСТТА ОТ ПЪРВИТЕ НАГРАДИ

ТРЕНИРОВКАТА ЗАПОЧВА С РАЗГРЯВАНЕ...

Специално за „СТАРТ“ от ТАСС

Спортната съдба на това момиче има твърде необикновено начало. Преди да започне да се състезава в разреда на възрастните, нито една гимнастичка в света не е била обкръжена от сиянието на толкова голяма слава. За Наташа Кучинска, Лариса Петрик, Любов Бурда, Людмила Турищева и Карин Яниц сред специалистите се заприказва горе-долу една година, преди да се качат на майсторския подиум... За Нина Дронова вече се говори трета година. За нея спорят, пишат, снимат я във филми. Но гимнастическият зрител фактически не е виждал Нина, като изключим няколкото демонстративни продукции. Тя е само на 13 години и ще може да се появи сред най-силните не по-рано от една година – при това със специално разрешение.

Може би вече си помислихте, че Нина не заслужава вдигнатия около нея шум“, че в него има елемент на сензационно преувеличение? Ни най-малко. Защото нейната гимнастическа дарба е наистина уникална.

Нина Дронова живее в Тбилиси и тренира при Сергей Александрович Бурджанадзе и Валентина Ивановна Климова – в клуба „Гантиади“. Всеки треньор би желал да има в ръцете си подобен елмаз. Но това не значи, че Бурджанадзе и Климова са намерили случайно Нина. „Гантиади“ се слави с добре обмислената си система за откриване на млади таланти. Характерно е, че Нина бе доведена тук от Лена Боголюбова, която тогава влизаше в юношеския сборен отбор на СССР. На Боголюбова, Лапистова и други от първото гимнастическо поколение в „Гантиади“ (те и сега са основа на грузинския сборен отбор) бе възложена специална задача – да търсят в училищата способни момичета. Така един ден и Нина прекрачи прага на старата „пожарникарска“ зала, която се намираше на втория етаж, над пожарната команда. Сега вече е построена нова, модерна и красива...

Отначало всички се обръщаха към Нина с името Серьожка – тя наистина много прилича на момче. Но онова, което наричаме талант, блесна веднага. Съществува специалният термин „двигателна дарба“. В нашия случай той означава, че Нина моментално схваща и запомня техниката за изпълнение на най-сложните елементи. Днес вече репертоарът ѝ позволява да спори с най-силните гимнастички в света (става дума за възрастните!), а сред връстничките си цели две години не познава поражение. В тазгодишните международни състезания за юноши „Дружба“ Нина спечели многобоя, а в юношеските състезания от Спартакиадата на народите на СССР граб на и петте златни медала.

Но това не е всичко, може би не е и най-важното. Най-важното е, че на своите 13 години Нина умее да чувствува и да преживява необикновено дълбоко и тънко музиката и стихията на движенията. Тук можем да я сравняваме само с Наташа Кучинска.

Веднъж я нарекох „Моцарт в гимнастиката“, като имах предвид не само удивително ранния разцвет на дарованието ѝ, но и характера на това дарование – светло, слънчево, жизнерадостно и напевно. Иска ми се да вярвам, че първите ранни успехи не ще му попречат истински да разцъфти. Тогава на световния подиум ще изгрее нова звезда от първа величина, още една от плеядата съветски гимнастички, които винаги са поразявали света с вдъхновеното си майсторство.

Станислав ТОКАРЕВ

ЗВЕЗДИ ОТ БОРДЕИТЕ

Улица в негърския квартал Бруклин – „черното гето“ на Ню Йорк. На тротоара стоят няколко момченца и строен мъж, който има вид на учител. По уличното платно се задава лека кола. Старт! Момченцата хукват напред, пробягват спринтово няколко десетки метра, някои изпреварват колата.

— О кей – казва мъжът на задъханите деца, когато те се връщат при него. – Първите три могат утре да дойдат на тренировка!

Три щастливо усмихнати лица и няколко други, готови да се разплачат...

Всичко това започна преди десетина години. Една чудесна и благородна идея хрумна на негъра Фред Томпсън... Но нека най-напред ви представим самия него.

Томпсън е един от малкото бруклинци, към които животът не бе толкова жесток. Младежът получи стипендия, завърши право и стана адвокат в телевизионната компания АБС. Но не забравяше откъде е излязъл и въпреки перспективите за добра кариера не скъса със своята родна среда...

„Мислех главно за момичетата – споделя Фред Томпсън. – Те скитаха по улиците, нямаха с какво да се занимават и страдаха, че... не са хубаво облечени... Които познава условията в нашия район, знае, че не ги очаква нищо друго освен мизерия или... проституция!“

И Томпсън основава лекоатлетически клуб за негърски момичета. В САЩ подобни клубове съществуват само към колежите и университетите. А клубът на Фред е за момичетата от улицата. Със собствени средства Томпсън купува фланелки с надпис на гърдите „Атом“ – името на основания от него клуб – и други найобикновени лекоатлетически пособия. Особено красиви са фланелките. „Момичетата не идваха при мене, защото искаха да тренират – усмихнат казва Фред. – Идваха просто заради хубавите фланелки. Но после забелязаха, че се интересувам, че се грижа за тях. Знаете ли, повечето от тях растат в семейства без бащи. Те виждаха в мене нещо като... заместител.“

ЧЕРИЛ ТУСЕН С ФЛАНЕЛКАТА НА „АТОМ“

ФРЕД ТОМПСЪН И НЕГОВИТЕ МОМИЧЕТА

Днес в клуба на Томпсън тренират 45 бегачки на възраст от 8 до 27 години. Най-известна сред тях е 18-годишната спринтьорка Черил Тусен – една от участничките в щафетата на 4х440 ярда, която притежава световния рекорд с време 3.38,7 минути. Тусен е сериозна кандидатка за отбора на САЩ и по всичко изглежда, че ще се състезава на олимпиадата в Мюнхен. Младата спринтьорка често си спомня за миналото: „За пръв път отидох при Фреди преди 5 години – исках и аз да получа фланелка. Бягах с другите момичета, но винаги ме побеждаваха. После всичко ми омръзна и се махнах. Мина време. Един ден научих, че Фреди съжалявал за мене, смятал ме за много талантлива. Това толкова ме зарадва, че се върнах и отново започнах да тренирам. Фреди беше казал толкова хубаво нещо за мене, че исках да остане доволен...“

В клуба на Томпсън блести и една друга звезда – 14-годишната Елен Джонсън, която пробягва 100 ярда за 10,6 секунди. Специалистите твърдят, че има всички шансове да „слезе“ дори под 11 секунди на 100 метра! Пат Хокинс е с най-добро постижение в САЩ на 60 ярда в зала.

Високи резултати, рекорди, медали – за Фред Томпсън това не е всичко. От своите възпитаници той иска много повече: дори на олимпийската стълбичка да не забравят откъде води началото си техният спортен път...

ПАНОРАМА

След като бяха възобновени традиционните лекоатлетически „срещи на гигантите“ между сборните отбори на СССР и САЩ, двете страни са се споразумели да организират тая пролет и нова среща в зала. Тя ще се състои на 17 март в „Колизеума“ в Ричмонд (щат Вирджиния), който може да побере близо 10 000 зрители.

●

Президентът на Френския олимпийски комитет Жан дьо Бомон подаде оставка. Новината обаче не е толкова сензационна, като се имат предвид подробностите около цялата история. Фактически Жан дьо Бомон е станал жертва на солидарността си с... Ейвъри Брънделидж. Такива поне са първите изводи, които могат да се направят. Жан дьо Бомон е член на МОК от 20 години, понастоящем е заместник-президент на Международния олимпийски комитет и евентуален наследник на Брънделидж. Неотдавна Френската федерация по ски обяви официално, че всички скиори без изключение, които ще бъдат изпратени да защищават честта на страната в алпийските дисциплини по време на олимпиадата в Сапоро, отговарят на изискванията за аматьоризма. Списъкът бе поставен на гласуване във Френския олимпийски комитет и повечето от членовете му го одобриха. Сред малцината, които гласуваха против, бе и Жан дьо Бомон. Тъкмо този факт го накара да подаде оставката си...

●

Огънят на олимпиадата в Сапоро ще бъде запален днес при традиционния ритуал в местността Олимпия, а в Токио ще пристигне в първия ден от новата година. В Сапоро факелът ще бъде пренесен на 29 януари – пет дена преди тържественото откриване на игрите.

●

Стремежът към повишаване на спортните резултати води до използуване на всевъзможни средства, някои от които имат твърде съмнителен характер. В САЩ например е конструиран специален апарат, наречен „Изотрон“. Съобщенията във връзка с него гласят, че посредством електрически импулси, които действуват върху скелетната мускулатура, само за 20 минути може да се постигне ефектът от двучасова силова тренировка, като подаваните импулси не предизвикват неприятни усещания.

●

Австрийката Ане-Мари Прьол, носителка на световната купа по ски за 1971 г., получи най-много точки в анкетата на Международния съюз на ски-журналистите за определяне на най-добрия скиор в света за годината. След Прьол, която набра 110 точки, се нареждат италианецът Густаво Тьоени, носител на световната купа за мъже – 109 точки, французинът Жан-Ноел Оже – 74 точки и др. При тържествена обстановка във Вал д'Изер австрийската скиорка получи специалната награда, известна под името „Златната ска“.

●

Австрия, ГФР и Швейцария ще се борят заедно срещу организирането на световно първенство по плуване в Белград, защото то щяло да се отрази неблагоприятно върху успеха на европейския шампионат през 1974 г. във Виена.

ДИАЛОГ ЗА БЪДЕЩЕТО НА ФУТБОЛА

ЕДНА СЦЕНА, КОЯТО НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ОБЯСНЕНИЯ. ОТСЪДЕНА Е ДУЗПА, НО НАРУШИТЕЛИТЕ НЕ ИСКАТ ДА ПРИЕМАТ НАКАЗАНИЕТО.

Осминафиналният двубой за купата на европейските шампиони между „Борусия" (Мьонхенгладбах) и „Интер" бе „украсен" с един от най-големите и шумни футболни скандали на нашето време. Ще мине време и от всичко това в историята ще останат само цифрите: изненадващата победа на „Борусия" в Мьонхенгладбах със 7:1, която впоследствие бе анулирана (не съвсем справедливо) от УЕФА заради възникналите инциденти в този мач; после 4:2 за „Интер" в Милано – фактически първият „валиден" резултат от двубоя; и на края 0:0 на неутралния терен в Западен Берлин, с което за четвъртфинала се класираха италианските футболисти. Но много от нещата, които след години ще се забравят, сега все още са предмет на оживени коментарии в европейските футболни среди.

Спомняме си усилията на италианците в Мьонхенгладбах да провокират ненормално развитие на срещата, след като видяха, че корабът им потъва. Спомняме си остатата им игра в Милано, в резултат на която трима германски играчи получиха сериозни контузии. А западноберлинският мач бе апотеоз на грозния, груб и разрушителен футбол, в който „супербетонът" на италианския отбор даде желания нулев резултат и изпрати „Интер" в следващия кръг, но хилядите зрители на стадиона и милионите пред телевизионния екран наблюдаваха истинско сражение вместо очакваното футболно майсторство. . .

Подробностите? За тях може да се напише цяла книга. Но най-важните в случая са няколко. На стадиона в Западен Берлин трима играчи получиха официално предупреждение – и тримата бяха от „Интер": Фрустадупи, Бедин и Бурнич. Съдията Тейлър (наш познат от Нант) присъди дузпа в полза на „Борусия", която бе проиграна от Зилоф, но имаше основания да присъди поне още една. В последната минута на мача при сблъскване с Бонинсеня от терена със счупен крак бе изнесен германският полузащитник Лудвиг Мюлер.

Войната „Интер – „Борусия", която се водеше в продължение на месец и половина по всички правила на изкуството – върху зеления футболен правоъгълник и край зелената маса на дипломатическите преговори, – съвпадна с една интересна и навременна инициатива на френския вестник „Екип". В отворено писмо до председателя на ФИФА сър Стенли Роуз журналистът Жак Феран настоя да се вземат мерки за борба срещу неспортсменската игра и грубостите, които заплашват бъдещето на футбола. Това писмо и отговора на Роуз предлагаме днес в съкратен вид на нашите читатели.

ОТВОРЕНОТО ПИСМО НА „ЕКИП "

КАК ДА НАКАЗВАМЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА, КОИТО СТРУВАТ СКЪПО?

Всеки път, когато става дума за промяна във футболните правила, вие веднага се замисляте за съмненията, които ще обземат десетките милиони футболисти от всички раси по цялото земно кълбо. И желанието ви да пазите еднаквостта на световния футбол – както общонационалният език води борба за преодоляване на диалектните различия – излиза на преден план и се противопоставя на промените...

Добре разбирам вашата отговорност в това отношение. И все пак искам да спра вниманието ви върху факта, че така се изправяме пред по-големи рискове, отколкото ако прибегнем до промени в правилата.

Неотдавна по време на мача Франция – Унгария на „Коломб" френският централен нападател Ревели се отскубна сам срещу унгарския вратар. Шансовете му да отбележи гол бяха около 50 процента. И тогава един от унгарските защитници не се поколеба да го обхване през раменете и да го повали на земята – както правят ръгбистите. Какво наказание можеше да подбере съдията от арсенала на съвременните футболни правила? Предупреждение на унгарския играч и свободен удар в полза на Франция. Точно така постъпи и съдията. Но свободният удар на 40 метра от вратата и показаният жълт картон бяха не наказание, а спасение за унгарския отбор, разтреперан от заплахата да получи гол.

Подобни престъпления, които струват скъпо на единия отбор, които противоречат на спортния морал и честността, стават все по-чести по всички стадиони на света.

Понякога играчите отказват да прибягват до подобен цинизъм, но рискуват да си навлекат гнева на своите съотборници и ръководители, които в противен случай са готови да ги похвалят за извършеното престъпление. Така хората просто са принудени да избират между почтеността и . . . победата!

Какъв пример е това за младите, които гледат? Наскоро след въпросния мач Франция – Унгария гледах 12-годишни деца, които играеха футбол. За да спрат пробива на един противников играч, те го дърпаха за фланелката, а после направо го уловиха за гушата. Бяха видели по телевизията как майсторите на футбола правят същото. И може би бяха помислили, че тъкмо това е съвременната игра!

Какво ще стане, когато футболът съвсем ще се изроди, отколкото да променим още отсега някои правила? Например: да се присъжда гол или поне дузпа за всяко тежко нарушение независимо в коя част на терена е извършено; да се увеличи площта на наказателното поле; да се въведе отстраняване от игра за определено време, както е в хокея на лед; да се прибягва до колективно предупреждение и до отстраняване от игра при следващия подобен случай. . .

Не е ли вече крайно необходимо да дадем на съдиите такива оръжия, които ще им позволяват да наказват неспортсменската игра в съответствие със степента на извършеното нарушение?

„ДУЕЛ" МЕЖДУ МЮЛЕР И БОНИНСЕНЯ – ИЛЮСТРАЦИЯ НА БИТКАТА МЕЖДУ „БОРУСИЯ" И „ИНТЕР".

ОТГОВОРЪТ НА СТЕНЛИ РОУЗ

НЯМА НУЖДА ОТ ПРОМЕНИ В ПРАВИЛАТА, А В ТЯХНОТО ИНТЕРПРЕТИРАНЕ

Във футбола има два вида простъпки, които трябва непременно да бъдат наказани: предумишлените или неволни нарушения на правилника и опасната игра. Във всичко останало съдията има неограничена власт да взима решение по своя воля, което намира израз във фразата: „Ако по мнение на съдията. . ."

Някои футболисти системно нарушават правилата и духа на играта, готови са на всичко, само и само да не получат гол във вратата си. Те спират топката с ръка, за да предотвратят близането ѝ във вратата, когато вратарят вече е безпомощен, защото отсъдената дузпа може да не бъде реализирана. Но в моя случай въпросните футболисти губят повече, отколкото ако им бъде отбелязан гол – губят собственото си достойнство.

Международният борд – автор и блюстител на футболния закон – е дал право на съдиите в такива и в други подобни случаи да прилагат правилото за аванта-жа. Когато обаче е решил да прибегне до авантаж, съдията трябва непременно да направи предупреждение на нарушителя. Ако нарушителят продължи да не спазва правилата, съдията има пълната власт да го отстрани от игра. За съжаление много съдии не използуват последователно тая власт.

Мнозина във футболния свят апелират за реформи. Ръководните органи на ФИФА не остават глухи спрямо тия предложения. Доказателство за това са извършените напоследък експерименти за подобряване на правилото за засадата.

Но и до ден-днешен тия експерименти не дават основания за промяна на въпросното правило. Мисля, че в подобни опити трябва да участвуват всички отбори в първенството на някоя страна или в определен турнир, който ще продължи не по-малко от 6 месеца, за да могат играчите, съдиите и ръководителите да разберат и асимилират новите особености.

През последните 20 години футболът отиде доста напред, без да имаме значителни промени в правилата. Разрешена бе смяната на двама играчи и бе въведено правилото за четирите крачки на вратаря.

Но ако Международният борд направи по-големи изменения във футболните закони, ще бъдат нужни 3-4 сезона, докато новостите бъдат разбрани и усвоени по всички части на света. Трябва да се мислим дълго, сериозно и да се гледа далече напред, преди да се пристъпи към реформаторство.

Лично аз не се обявявам срещу промените, ако са подходящи и ако ускорят напредъка. Понастоящем работя върху един труд за това, как правилата са се изменяли с течение на годините и как тия промени са влиели върху развитието на играта.

Бих искал да видя експеримент с двама арбитри в някое първенство или турнир – нали в „детството" на футбола системата за ръководене на мача с двама арбитри е била използувана, за да отстъпи по-късно мястото на един арбитър с двама помощници на страничната линия. Двойното съдийство би довело до по-малко грешки, ако всеки отделен съдия наблюдава само едната половина на терена: ще наблюдава играта по-отблизо – стълкновенията, засадите и. . . наказателното поле. Естествено е, че ще има затруднения, и аз предвиждам някои от тях. Трябва да се направят опити.

Реформите, които предлагате във вашето писмо, са многократно проучвани. Но представяте ли си как ще реагират играчите, ако на съдията е позволено да отсъжда дузпа за умишлено нарушение без значение в коя част на терена е извършено? Ще има големи затруднения и със съдиите, които ще искат да диференцират прилагането на подобно правило.

Мисля, че уголемяването на наказателното поле също може да бъде предмет на експерименти. Но в същото време съм противник на отстраняването от игра за определено време. Съображенията ми са от практична гледна точка: кой ще отговаря, ако отстраненият играч за срок от 10 или 15 минути, изпотен и уморен в сту да и влагата, се разболее от пневмония? Къде ще стои той, докато е наказан – сред враждебно настроените зрители? Кой ще го наблюдава и ще измерва времето на наказанието му?

Няма нужда от промени във футболните правила, а в тяхното интерпретиране от страна на играчите. Мерките за затягане на дисциплината, предприети в много страни през моя сезон, дават чудесни резултати. Грубияните биват наказвани, талантливите играчи имат по-голяма свобода, за да проявят качествата си. В крайна сметка нищо не може да замести таланта.

УДАРЕН С БУТИЛКА ПО ГЛАВАТА, БОНИНСЕНЯ „НАПУСКА" ТЕРЕНА В МЬОНХЕНГЛАДБАХ. ТОВА БЕ ЕДИН ОТ ГЛАВНИТЕ МОТИВИ ЗА АНУЛИРАНЕ НА МАЧА.

НАДЕЖДИТЕ ОСТАВАТ ЗА ПРОЛЕТТА!

ПОСЛЕДНИЯТ ЕСЕНЕН ГОЛ! УДАРЪТ НА ХАРАЛАМПИЕВ ИЗНЕНАДА И ВРАТАРЯ НА „МАРЕК“ И .. ВСИЧКИ НА СТАДИОНА!

Нищо изключително и в последния кръг в групата на майсторите, един наистина есенен шампионатен ден, в който предимно добрите терени, хубавите атмосферни условия с нищо не напомняха, че идната събота и неделя ще бъдат посветени не на футбола, а на новогодишните тържества. . .

Дали тяхната близост не засили и този път

ПСИХИЧЕСКАТА УМОРА?

... Продължителен и труден бе есенният полусезон. Но игрите от неговия последен кръг показаха, че на по-голяма част от отборите силите, общо взето, не изневериха. При ниската резултатност (този път няма и два гола средно на мач!. . .) почти половината от точните попадения дойдоха в последните 30 минути на срещите; точно тогава се стигна и до развръзка в някои от тях. И в този кръг обаче продължи примирението на ред състави – нито един от победените (не е случва за първи път все пак!) не успя да отбележи гол.

А това вероятно е белег за психическа умора. Напрежението и в средата на таблицата, която дълго не можеше да бъде наречена „златна “, и в нейното дъно, където мочурищата, водещи към „Б “ групата, не стесняват владенията си, казва думата си. И немалка част от отборите просто не намират сили да реагират, когато получат гол във вратата си; или реагират недостатъчно силно, без непреодолима стръв. Впрочем това е характерно за есенния полусезон въобще. Но пролича най-ярко в последните кръгове, когато не един мач премина

ПО НИЗХОДЯЩА ЛИНИЯ

И тук на първо място е редно да бъде поставен директният двубой за третата позиция в класирането. Мачът „Славия “ – „Берое “ започна в наистина голям стил. „Белите “ отбелязаха може би най-хубавия гол в първенството. Половината от състава взе участие в скоростната комбинация с едно докосване, която порази с точността си и направи старозагорците безпомощни независимо от енергичната намеса на техния вратар Олимпиев! Такъв гол не се вижда всеки ден... Имаше и след това някои хубави атаки на „белите “, енергично продължиха борбата и старозагорци.

Имаше привлекателност този двубой, в който се сблъскаха два начина на игра. „Славия “ търсеше бързината на действията, не проявяваше излишно „търпение “ в атака, показа вкус към „тънки “ взаимодействия пред вратата на противника; „Берое “ на свой ред предпочиташе по-продължителното обработване на топката, постепенното прегрупиране на силите, за да завърши атаката често с рязка промяна в темпа.

За съжаление обаче всичко вървеше по низходяща линия. Голът на Петков, постигнат след типична за бойци атака, като че сложи край на всичко. Тон може би дадоха старозагорци, които се задоволиха с равенството, изключиха риска от играта си и предпочетоха повече да бранят постигнатото, без да разчитат напред на нищо повече освен на случайността.

„Славия“ пък не можа да се оправи в лабиринта на сгъстената защита. И мачът слезе далеч под първоначалното си равнище, приближи се почти изцяло до посредствеността.

Впрочем в последния мач на полусезона „Левски–Спартак “ и „Марек “ не можаха да излязат от нея. Футболистите на Станке Димитров показаха футбол от далечното минало. Отдавна на софийски терен не е играл отбор, който така наивно да се е стремял към равенството – с глуха защита. (След мача шегобийците не без основание твърдяха, че „Левски–Спартак “ е играл с 10 души; вратарят Михайлов трябваше да се намеси по-решително само веднъж...) „Марек “, разбира се, не успя, въпреки че „сините “ не можаха да намерят верния път към неговата врата. Елементарните неразбирателства пред вратата на Белчински се редуваха с многобройни удари, повечето от които бяха или извън очертанията на вратата, или не затрудняваха нейния пазач. Бе странно да се наблюдава как най-упорито към победата се стреми Митков, играчът, който има право да бъде предпазлив...

И макар че победи, „Левски–Спартак “ показа, че победата му над ЦСКА „Септемврийско знаме “ в предпоследния кръг съвсем не е сложила край на кризата в отбора.

... Дойде време за почивка. Вероятно тя ще бъде напрегната – няма отбор без проблеми, шампионатът доказа с пълна сила това. И нека се надяваме, че седмиците, в които футболистите ще останат далеч от зрителите, ще бъдат най-пълноценно използувани.

За да наблюдаваме през пролетта едно значително по-интересно продължение на шампионата.

Митьо ЕКСЕРОВ

ТАКА ПЕТКОВ (БЕРОЕ) ОТБЕЛЯЗА ИЗРАВНИТЕЛНИЯ ГОЛ СРЕЩУ „СЛАВИЯ “

СТОЯНОВ(ЛС) ЗАВЪРШИ СИЛНАТА СИ СЕРИЯ В ПОЛУСЕЗОНА С ОТЛИЧНА ИГРА И СРЕЩУ „МАРЕК “. ПОЛУЗАЩИТНИКЪТ В СИНЬО ПОКАЗА, ЧЕ ЗА ЕДИН ПОДГОТВЕН И УПОРИТ ИГРАЧ НЯМА ДЪЛЪГ СЕЗОН.

И ТОЗИ ПЪТ „БЕЛИТЕ “ РАЗЧИТАХА ЧЕСТО НА ВДИГНАТИТЕ ПРЕД ВРАТАТА ТОПКИ. НО СЕГА – КАКТО Е И НА СНИМКАТА – ГРИГОРОВ НЕ ВЗЕ УЧАСТИЕ В МНОГО ОТ ВЪЗДУШНИТЕ ДВУБОИ.

„А“ РФГ – КЛАСИРАНЕ СЛЕД ЕСЕНИЯ СЕЗОН 1971/72 Г.

ОТБОРИ	ОБЩО						%	ДОМАКИН						%	ГОСТ						%	ДУЗПИ за	ДУЗПИ против	ГОЛМАЙСТОРИ	нак. съст.
1. ЦСКА „Септ. зн.“	17	12	4	1	36—13	28	82	6	2	1	25—9	14	78	6	2	0	11— 4	14	88	4(3)	1(1)	13 — Дерменджиев	3
2. Левски—Спартак	17	11	3	3	34—12	25	73	7	1	0	18—2	15	93	4	2	3	16—10	10	55	2(2)	1(0)	Петков	6
3. Славия	17	10	2	5	29—19	22	65	6	1	1	16—6	13	81	4	1	4	13—13	9	50	2(1)	1(1)	Г. Каменов	7
4 Берое	17	10	2	5	32—24	22	65	8	0	1	25—7	16	89	2	2	4	7—17	6	38	5(4)	2(2)	11 — Богомилов	3
5. Локомотив (Сф)	17	7	6	4	20—16	20	59	3	2	3	8—9	8	44	4	4	1	12— 7	12	67	3(1)	3(2)	10 — Жеков	6
6. ЖСК Спартак	17	7	3	7	31—23	17	50	6	2	1	21—5	14	78	1	1	6	10—18	3	19	4(4)	5(5)	Цветков	11
7. Етър	17	7	3	7	24—24	17	50	7	0	1	19—8	14	88	0	3	6	5—16	3	17	2(2)	1(1)	9 — Н. Димитров	6
8. Черноморец	17	7	4	6	26—22	16	47	7	0	1	20—5	14	88	0	4	5	6—17	4	22	1(1)	2(2)	8 — Йорданов (Б)	9
9. Ботев	17	7	2	8	32—29	16	47	7	0	2	26—13	14	78	0	2	6	6—16	2	13	0	2(1)	Манолов (Ет)	5
10. Марек	17	6	4	7	15—31	16	47	5	4	0	9— 2	14	78	1	0	7	6—29	2	13	3(2)	1(1)	7 — Момчев (Чмц)	7
11. Тракия	17	6	3	8	29—26	15	44	5	1	3	19—12	11	61	1	2	5	10—14	4	25	3(3)	2(1)	Луканов (Ет)	3
12. Черно море	17	6	3	8	24—29	15	44	5	2	1	17— 7	12	75	1	1	7	7—22	3	17	1(1)	1(1)	Григоров (Сл)	6
13. Дунав	17	5	5	7	18—23	15	44	4	4	0	12— 4	12	75	1	1	7	6—19	3	17	2(1)	3(1)	Йорданов (Дун)	11
14. Лъсков	17	6	2	9	17—22	14	41	5	2	1	13— 5	12	75	1	0	8	4—17	2	11	0	1(1)		6
15. Локомотив (Пд)	17	2	9	6	13—24	13	38	2	4	3	9—13	8	44	0	5	3	4—11	5	31	0	2(2)		8
16. Чардафон—Орл.	17	3	6	8	13—21	12	35	3	5	1	7— 4	11	6	0	1	7	6—17	1	0.6	2(2)	2(2)		11
17. Спартак	17	4	3	10	14—36	11	32	4	2	2	12—11	10	6	0	1	8	2—25	1	0.6	1(1)	6(5)		16
18. Академик	17	3	4	10	16—29	10	29	2	2	5	10—15	6	3	1	2	5	6—14	4	25	3(2)	2(2)		8

ЗАБЕЛЕЖКА: По наказание на Черноморец са отнети 2 точки от общия актив.

КЛАСИРАНЕ СЛЕД ЕСЕННИЯ СЕЗОН 1970/1971 Г.		
1. ЦСКА	42—13	25
2. Ботев	26—13	22
3. Левски—Спартак	24— 9	20
4. Спартак	28—24	17
5. Тракия	25—23	17
6. Марек	21—16	15
7. Дунав	14—16	15
8. Академик	16—14	14
9. Локомотив Пд.	22—25	14
10. Чардафон Орл.	19—25	14
11. Лъсков	11—18	14
12. ЖСК Славия	18—23	13
13. Етър	11—23	13
14. Ч. море	16—23	11
15. Марица	10—23	8
16. Черноморец	12—27	8

Тридесет километра

Разказ от ГЛЕБ ГОРИШИН

Яростно, жадно, даже с някакво сладострастие Уваров се пързаляше със ските си в горичката, която започваше само на триста метра от дома му.

Чувствуваше се прекрасно. Нищо не беше забравил от добрата си стара техника и това сякаш го правеше по-млад и жизнен. Наскоро тук срещна Ленка Шкульов. Ленка разхождаше своето хлапе.

Той беше на четиридесет, а момченцето му имаше около десет. Ленка погледна към Уваров, а Уваров погледна към Ленка.

Но те нищо не си казаха, защото не се бяха виждали вече седемнадесет години и Уваров не беше съвсем сигурен, че това е Ленка Шкульов. И Ленка Шкульов се съмняваше Уваров ли е този мъж с посребрели коси. Наистина Ленка не беше побелял, само лицето му бе позакръглено, макар че и на времето то си беше доста топчесто. . .

Ленка погледна към Уваров, размаха щеките и се спусна с широка, шампионска крачка. Той здраво работеше с краката и вдигна след себе си истинска вилица. Хлапето му остана да го гледа с отворена уста. И Уваров остана да го гледа. После Ленка се обърна и само за миг се върна обратно. И пак нищо не каза на Уваров. И Уваров нищо не каза на Ленка. Уваров размаха щеките и се спусна с широка, шампионска крачка. Знаеше, че Ленка гледа след него, и си мислеше: „Ето че станахме по на четиридесет, но още си ни бива. Още си ни бива."

Ленка Шкульов беше трети, а понякога и втори в институтския отбор. Той пробягваше десетте километра за тридесет и седем минути, а Уваров не можеше да изпълзи по-напред от четиридесетте. Тридесет километра Ленка минаваше за два часа. Уваров за два и дванадесет. Уваров живееше в най-задимения и многолюден район на града — и гарите, и горичките, и парковете му бяха далече. А Ленка живееше в общежитието и ски-плацът беше под самия му нос. Всяка вечер можеше да се пързаля. И шампионът на института Жохов живееше там. И Коля Хелди, Семьон Умали, Прохор Ханджер – техните нанайски крака бяха малко криви, но доста бързи. Бяха лекички и се носеха по пистата като хрътки. На десетте километра бяха отлични, но за петдесетте не им оставаше силица. В жилестите им, сухи, смугли тела бързо се изчерпваше запасът от калории, така необходим за тази конска работа, каквато е ски-маратонът.

Впрочем всичко това беше отдавна, много отдавна, преди седемнадесет години.

За тези години Уваров стана един от най-търсените конструктори. Бавно, но сигурно се отдалечаваше все повече от спорта, впрочем и от младостта също.

Понякога си припомняше тази младост и безпричинната, заешка радост от надбягванията по белия сняг, и себе си в късичкия ски-голф, но му се струваше, че това съвсем не е той, Уваров, а друг човек, познат отнякъде, но така далечен и трудно разбираем, както днешните младежи с техните китари и транзистори.

Сега, в самия край на старата година, Уваров беше решил да сложи край на дългия период, през който беше изоставил ските. Не че съвсем ги беше забравил. Пързаляше се, но малко, някак си неинтересно, все по равно, заедно с разни бащи и майки, помъкнали със себе си орляк деца. . .

Неприятно му беше да гледа как блачат ските по снега, колко чужди им бяха те и как ги измъчваха, вместо да ги радват.

Жилищният блок „Гвардеец" се издигаше до самата гора. Тази гора беше за града нещо като метнат на плещите му зелен хвойнов шал. Зад нея се простираха поля, а след тях се издигаха чудесни бели хълмове. . .

Уваров се носеше на новите си ски и в него оживяваха някакви нови клетки, цялото му тяло, кротичкото тяло на жителя на града, гореше, крещеше колко е хубаво, колко е славно да летиш по снега, да се напрягаш, да дишаш жадно кислород, да правиш точно това, което ти е толкова нужно. . .

Вече няколко дни Уваров се връщаше у дома си щастлив, изкъпваше се във ваната с хвойнов екстракт, беше весел добър. Прегръщаше жена си по-крепко, отколкото преди, когато живееха в задимения център. Но не толкова крепко, колкото в онзи ден, след състезанията. . . След тридесетте километра, които той завърши четвърти: Жохов, Шкульов, още едно момче, а четвърти – Уваров. . .

– Помниш ли – говореше той на жена си, – още не бяхме се оженили, тогава аз тренирах като звяр, станах сух като нанаец, тридесет километра пробягахме. . .

На другия ден рано сутринта нахълтах при тебе. . . Помниш ли?

– Ой, по-добре е да не си спомням. . . – смееше се жена му. – Така хубаво беше, като някакъв сън. Реално така не става. . .

– Става – каза Уваров; – ще се попъхза-

. . . Неговият номер беше тридесет и първи. Уваров се спусна да ги настигне. Осемнадесети беше Ханджер. Ханджер го погледна и се обърна. Уваров побягна край него. Шестнадесети беше Умали. Остави и него зад себе си. Двадесети беше един непознат скиор. Уваров му викна „Хоп!" и младежът се дръпна встрани.

Почувствува се по-добре. Изсъхна – сякаш не остана повече пот в тялото му.

Останала беше само някаква ярост. „Трябва на изкачването да се справя с тях.

Сърчицата им са слабички. . ." Той се юрна нагоре по хълма и те съвсем изостанаха.

По едно време чу гласа на треньора: „Браво, Аркадий, бягаш сред първите десет, давай!" Треньорът побягна с него и му протегна чаша горещ чай. Уваров го изпи на един дъх и хвърли чашата в снега.

Почувствува нови сили. И злоба. Струваше му се, че бяга вече безкрайно дълго, но може да бяга така още безкрай. . . „Така вълците тичат по цели дни и нощи – мислеше си Уваров. – Трябва да стана вълк. И ще стана." Изостави зад себе си още двама от асовете в бели екипи, след като им кресна: „Писта!" Коля Хелди ситнеше с тъничките си крачета. Уваров с прегракнал глас му изрева твърдо и страшно: „Хоп!"

Финишира след Жохов, Шкульов и още един – четвърти! „Да имаше още два километра и щях всички да изям – мислеше си Уваров. – Нищо, че си бяха намазали ските със „Свикс". Има в мене нещо такова, каквото те нямат!"

Сякаш не се беше и уморил. Само чувствуваше сила и някаква възбуда. Беше станал твърд, железен. И непреклонен.

Илюстрация: Александър ДЕНКОВ

ламям на ски, ще закрепна, ще си прочистя дробовете, ще си направя едно състезание на тридесет километра. . . Ще видиш каква сме ние!

– Колко интересно – каза жена му. – А какви сме ние?

Треньорът намери в онези години единствена туба шведски „Свикс". За целия отбор. Толкова скъпоценна беше тя тогава. Ски-ваксата се падна на Жохов и Шкульов, на Ханджер, Хелди и Умали. За Уваров не стигна и той намаза ските с каквото попадна. Не улучи. Намазаните със „Свикс" асове му крещяха „Хоп!" и той се дърпаше встрани, за да минат.

Слънцето изсушаваше потта от лицето му, но после тя отново го обливаше. Мислеше си: „Откъде толкова вода? Сякаш съм локва, а не човек." Някаква свръхумора пълзеше към сърцето му. Уваров беше останал сам, започна да му се струва, че се е заблудил, че отива не там, където трябва. Но флагчетата се жълтееха по трасето.

„Умри, Евгений Аркадиевич, но се добери до финала, та ако ще и посред нощ да стигнеш. . . Но защо около мене няма никого и колко още трябва да се мъча?"

Уваров работеше с щеките, плъзгаше се и престана да мисли за каквото и да е.

Искаше му се да глътне малко сняг. Но и затова си желание забрави. Забрави и за себе си. . .

Когато вдигна поглед от краката си, видя скиори с номера на гърба си. Осемнадесети, шестнадесети, двадесети

Сега, седемнадесет години след то Уваров отново летеше на своите с Срещна Ленка Шкульов и това го зара

„Още си ни бива." Ските му бяха нови, ки, намазани бяха с вакса съвсем не по ша от шведския „Свикс". Някакъв мла го настигна и отмина. Уваров се залепи него и се задържа така почти километ

Момчето се разсърди и прибави тем На Уваров му стана смешно. Хубаво му ше да се пързаля и да чувствува отн младостта. Такава и беше неговата м дост – с широка, уверена крачка той я мина по белите хълмове. . .

„. . . Човешкият организъм е разчет за пределни натоварвания – мислеше Уваров. – Без това са невъзможни сил те емоции. Трябва да почувствуваш в бе си живота, дявол да го вземе! А ние ва тлеем. Трябва още сега да премина м десетте километра – както тогава, в м дите години. Суров и закален да ста като вълк."

Гората свърши и той се озова сред по то. Беше разсечено от следите на т ктори и камиони. Ваксата се беше вече трила и движението стана по-меж

Погледна часовника си. „По осем киломе ра на час – значи вече съм минал шестн сет! И още шестнадесет обратно. Об тридесет и два." Но не се върна. Хълмо те го примамваха, сякаш бяха не хълмо а Кавказ. Уваров беше мокър и премр нал. Слънцето се скри зад облаците.

Но той се отдалечаваше все повече и вече от дома си. Стигна мечтаните х мове и се изкачи на най-високия от п

Изправи се и огледа пейзажа под крака си. Не му се искаше да се спуска. Но гато се спусна, изведнъж се уплаши – к ка бързо полетя надолу. . . Падна и чу с ният трясък от счупена ска. Сам се уда и почувствува остра болка. И сякаш ментално вечерта се спусна, лъхна ст шен мраз.

Към дома си той продължи на ска и ловина. Пътят не се виждаше и само ме визионната кула му служеше като ори тир. Черни сенки подскачаха край не танцуваха силуетите на стълбове и х сти. Започнаха да му се виждат мира някакви хора, стобори, кучета. . . Заба ше крачките си, но веднага лютият ст го захапваше и трябваше пак да бърза. .

– Най-после – възкликна жена му, ко то с трясък нахълта у дома си. – Зап нах да се безпокоя. . .

– Защо ще се безпокоиш? – каза Увар – Аз съм скиор. Ските са моята стих Да се пързалям със ски за мен е естестве необходимост – както за заека да бяга полето.

– Ясно – каза жена му, – пързаляй се к което си искаш. Но имай предвид, че з към бяга в топъл кожух, а виж се ти целият си премръзнал. Лягай веднага в ваната!

. . . Уваров не слушаше какво още гово жена му. Мечтаеше си за новия живо който започваше от тази нова годи

Той прехвърляше белите хълмове, спус ше се по склоновете, падаше и отново ст ваше. Червената, жълта и синя телев зионна кула се въртеше пред него като какъв пъстър калейдоскоп. И сякаш не я заплашваше. Сякаш някой искаше да изгаси. Уваров бързаше. . .

Той спеше, но клепачите му и плещи му, и ръцете му потрепваха с познат ритъм на преуморените мускули.

– Гледай го ти, ненаситния – мисле си жена му, – колко много се е изсилил. .

Такъв той нахълта при своята колежка. Пристигна в това време, когато родителите ѝ бяха вече отишли на работа. Колежката му не беше се още събудила. Той сам я събуди. Взе я, нежна и топла, вдигна я от леглото и дълго я носи на ръце. Сърцето му биеше, но не в панически ритъм, както става в такива случаи, а уверено, точно, като някакъв добре подготвен механизъм. След суровото зимно слънце и белите хълмове, след това огромно натоварване той бе станал железен. И нежен.

Прегръщаше своето момиче и то му говореше: „Ти си железен!" И в него вече нямаше никакъв страх, никакво съмнение, а само чувството за победа и близко щастие.

И щастието му принадлежеше. . .

Той беше железен и момичето просто не можеше да му противоречи в нищо. То даже проплака. А той каза: „Не трябва. Ние се обичаме. Защо трябва да се мъчим? Ще бъдем заедно. Казахме, че ще бъдем и ще бъдем."

Когато влезе при нея, беше ранно утро. После стана съвсем светло. И слънцето се търкулна по белите хълмове. Уваров летеше по склоновете, изкачваше се към стръмни върхове и отново се спускаше в бездната. Слънцето го притискаше с ослепителната си грамада, после всичко изчезваше в някакъв приказен мрак. . . Носеше се дъх на върба, на топящ се сняг. . . Времето просто не се движеше, беше спряло. . .

Но денят свърши, стъмни се, щракна ключалката на вратата. Бащата на момичето се върна от работа. . .

Уваров се ожени за своята колежка след

ОЧАКВАЙТЕ
«ФАВОРИТ»

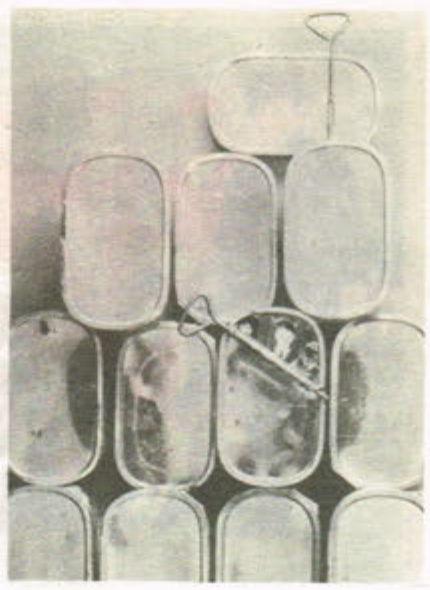
Преди повече от половин година във вашите ръце попадна първият брой на „Старт". Оттогава до днес вече за тридесети път всяка седмица ви предоставяме по един спортен разказ. На тази страница вие сте срещали образите на спортисти от различен ранг и възраст, преживявали сте заедно с тях сполуки и несполуки. . . И според майсторството на автора във вашето съзнание са оставали повече или по-малко добри чувства към спорта, разбирали сте по-добре някои негови противоречиви страни, които естествено не са едни и същи в различните страни и общества.

В следващия, първи за 1972 година брой на „Старт" започваме поместването на едно от най-интересните съвременни произведения със спортна тематика – романа „Фаворит" от английския писател Дик Френсис. Надяваме се, че острият драматичен сюжет ще привлече вниманието на всички наши читатели, ще им достави истинско удоволствие и ще разкрие пред тях не само една интересна галерия от образи на спортисти, но и някои малко познати страни от потайностите на професионалния спорт.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ДЕВЕТ НАЙ

Най-много зрители при спортна проява се събират ежегодно в бразилския град Сан Пауло, за да наблюдават известния в цял свят новогодишен крос по улиците на града. Състезанието започва малко преди полунощ на 31 декември и завършва в началото на новата година. По протежение на осемте километра, колкото е състезателното разстояние, се събират около един милион зрители, т. е. около 20 процента от жителите на града.

Най-голямата скорост при немеханизирана спортна дисциплина се развива от парашутистите. При свободно падане те летят с 298 км в час, и то в долните слоеве на атмосферата. В горните слоеве и при разреден въздух при свободно падане са били измерени 988 км/ч. От спортните игри най-бърза е топката за голф, която при удар лети със скорост 275 км/час.

Най-дългият мач с ръкавици е този между Анди Буен и Джек Бърки на 6–7 април 1893 г. в Ню Орлеан, САЩ. След 110 рунда, продължили общо 7 часа и 19 мин., мачът е бил прекъснат, без да бъде излъчен победител.

Най-високият и най-тежък боксьор между професионалните боксьори бил румънецът Горея Миту (роден 1914 г.). През 1935 г. той бил висок 223 см и тежък 148 кг.

Най-много победи с нокаут над своите противници – 136 пъти – е постигнал Арчи Мур, роден на 13 декември 1916 г.

Най-старият футболен клуб е Шефилд ФК в Англия, който е основан на 24 октомври 1857 г.

Най-голямата голова разлика, която е била постигната в мач за първенството, е 36 гола. На 5 септември 1885 г. в мач за купата на Шотландия отборът „Аброум“ победил на собствен терен своя противник „Бон Акорд“ с 36:0.

Най-голямата голова разлика в международна среща е отбелязана на 30 юни 1951 г., когато Англия победила в Сидней Австралия със 17:0.

Най-много голове в един мач е постигнал футболистът Стенс. В мач за първенството на Франция между отборите „Расинг Клуб“ – Ленс и „Обри-Астури“ на 13 декември 1942 г. той е отбелязал 16 гола!

СПОРТ В БЪДЕЩЕТО

Някога при посрещането на новата година хората обичаха да се обръщат назад, към преживяното. Днес,изглежда,господствува другата тенденция – да се гледа напред. Това по-подхожда на динамичното развитие на човечеството. Затова и в края на декември футурологията, науката за предвиждане на бъдещето, става модна тема.

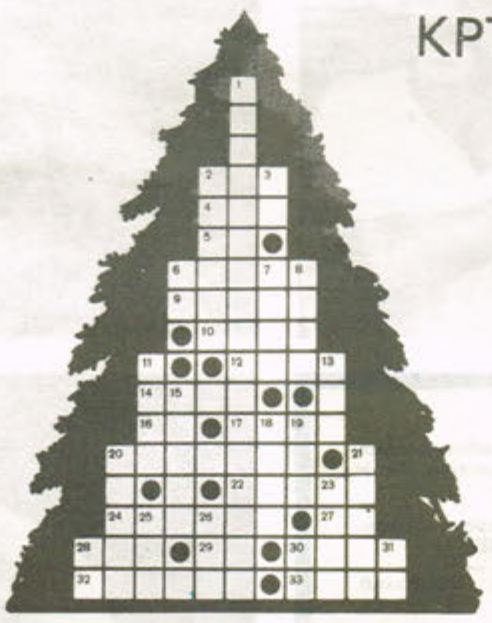
Малцина са подготвени за такива предвиждания. Обикновено бъдещето си представяме като настоящето – само че в по-големи размери. Така древният стрелец с лък си е представял своите наследници, въоръжени с убийствени лъкове, хвърлящи стрелата на стотици метри. . .

Какви ще бъдат спортните рекорди през двехилядната година, която често ни служи като отправна точка на нашата фантазия? Тях също не можем да си представим само като повишаване на познатите ни постижения. В следващите три десетилетия, когато населението на земята ще се удвои, значението на спорта ще бъде съвсем друго – той ще бъде такава необходимост, както сънят. Вече архитектите проектират цели градове с многоетажни комплекси. Представяте ли си какъв ще бъде човешкият живот в такива кутийки без спорт? Фотомонтажът(*горе вдясно*)е добра илюстрация за това. И оттук още едно потвърждение – с всяка измината година човечеството ще гледа на спорта с все по-голяма сериозност. Сега трудно можем да си представим какъв размах ще стигне масовият спорт. Може би белгийският проект за летящи спортни комплекси ще се хареса и на нас?(*Снимката горе вляво.*) Още повече че на стадионите няма да пада никога дъжд – те ще се издигат винаги над облаците

А що се отнася до рекордите. . . Помните ли – преди няколко години „помолиха“ кибернетичните машини да предвидят какви ще бъдат световните рекорди при вдигането тежести и високия скок. Според тях сега в трибоя рекордът трябваше да бъде 600 кг, а на висок скок – 231 см. Както знаем, и в двата случая машините допуснаха грешка. Виктор Алексеев вдигна тази година 640 кг, а рекордът на висок скок е 229 см. Големият руски треньор Аркадий Воробьов смята, че към 2000 година човек ще стигне границата на 700-те кг в трибоя. А според Г. Коробков, един от най-големите капацитети на световната лека атлетика, човек ще може да пробягва 5000 м за 12.30 мин.

Впрочем най-интересното в еволюцията на спорта ще бъде може би това, че някои спортове и отделни дисциплини ще отпаднат и ще се появят други. . .

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 2. Група птици. 4. Несполучлив удар по топката или шайбата. 5. Инициалите на наш треньор по баскетбол – сега в Куба. 6. Лека утринна мъгла. 9. Футболист от „Локомотив“ – Пловдив. 10. Старопланински връх. 12. Собственото име на чехословашка бивша световна и олимпийска шампионка по спортна гимнастика. 14. Природно минерално багрило. 16. Музикална нота. 17. Тежест за упражнение. 20 Именита наша баскетболистка, заслужил майстор на спорта. 22. Столицата на Сенегал. 24. Съветски професор, оказал ценна помощ на нашите лекоатлети. 27. Марка наши телефонни апарати. 28. Другото име на Касиус Клей. 29. Бивша световна организация. 30. Спортен тотализатор. 32. Бивша наша гимнастичка. 33. Собственото име на наш автомобилист.

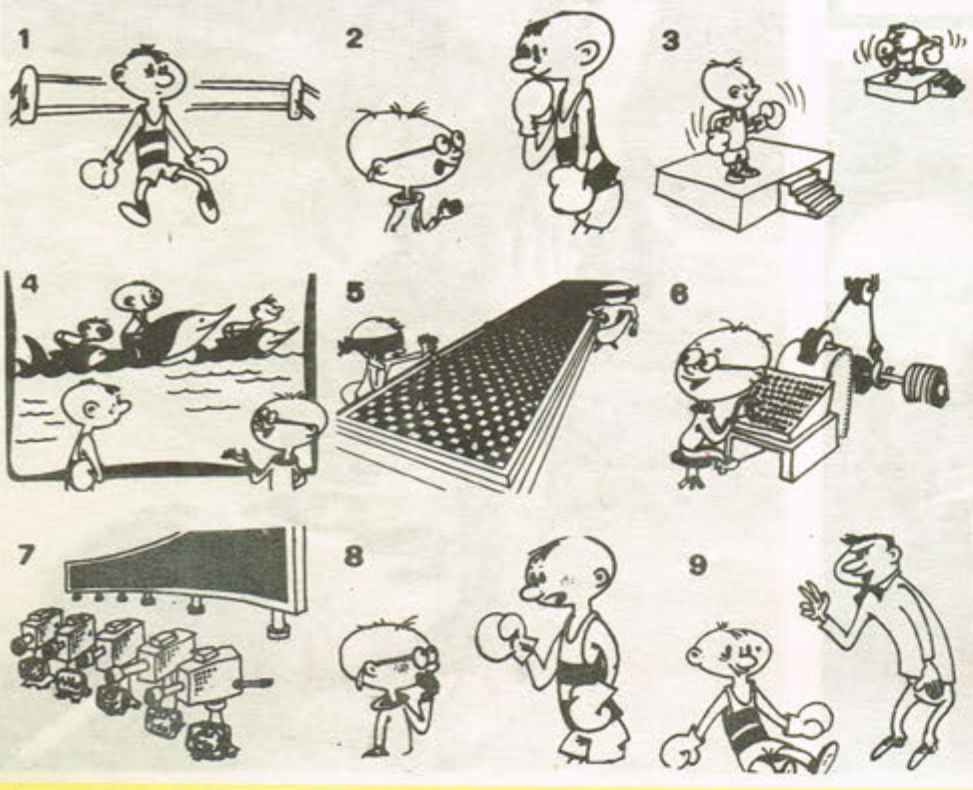
ОТВЕСНО: 1. Новогодишно пожелание. 2. Футболист от ЦСКА „Септ. знаме“3 Част от кола. 6. Голяма сибирска река. 7. Електрически токов прекъсвач. 8. Член на племе от тюркски произход. 11. Български народен танц. 13. Героиня на Толстой. 15. Името на финландски десетобоец. 18. Собственото име на изтъкнат наш щангист. 19. Водно животно. 20. Струнен музикален инструмент (мн.ч.). 21. Популярен италиански футболист. 23. Коралов остров. 25. Марка съветски автомобили. 26. Вид спорт. 28. Произведение на Данте. 30. Песен, изпълнявана от Лили Иванова. 31. Съветски естонски естраден певец.

Съставил: Красимир НИКОВ

Отговори на кръстословицата от брой 29

1. Такев (Божидар). 2. Виктор (Санеев). 3. Дрибъл. 4. Ривера. 5. Валери(Брумел). 6. Радлев. 7. Славов(Владимир). 8. Рапира. 9. Непела. 10. Вратар. 11. Гигова(Мария). 12. Лариса(Латинина). 13. Ларсен(Бент). 14. Тантал.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ ПРЕД НОВА ГОДИНА

Рисунки: Е. ШЕБЕЛНИК

1. Когато Петя Ъперкът се събуди след нокаута, в който изпадна в последния за 1971 година мач, беше вече. . . XXI век!

2. Сега ще ви запозная с нашия спорт – любезно го посрещна едно смешно човече.

3. Най-напред ще ви зарадвам, че при нас вече никакви нокаути не съществуват. Боксьорите се състезават на два ринга, а победата се присъжда от специални електронни машини, които изчисляват точките въз основа теоретичните познания на състезателя, осанката му, брея на кръвните телца и пр.

4. При плуването, след като намерихме общ език с делфините, човек участвува в състезания само с тяхна помощ.

5. За да се изключи всякаква намеса на роботите, нашите шахматисти играят на дъска с най-различен брой квадрати. . .

6. Измениха се и правилата при вдигането на тежести. Ние освободихме напълно спортистите от тежката и изморителна работа. Сега побеждава този, който работи най-ловко и умело на специалната машина за вдигане тежести.

7. Що се отнася до футбола, то тук за нас вече не съществуват никакви случайности, никакви загуби не могат да смутят душевния покой на любителите на тази игра. Резултатите от всички срещи ние знаем няколко години преди спортния сезон. Не съществуват и трибуни, а само телевизионни камери с обратна връзка. Те са скачени направо със съзнанието на всеки зрител и затова мачът протича според неговото желание и завършва с такъв резултат, какъвто той пожелае.

8. – Всичко ми е напълно ясно! – прекъсна тази екскурзия в XXI век Петя Ъперкът. – А сега, ако обичате, бъдете ме отново в нокаут. . .

9. . . . И се събуди на „8“. Всички, които наблюдаваха срещата, останаха много учудени – Петя сякаш беше щастлив. . .

Илия ЛИПАВЦОВ

На вас нищо не нося. Вие си имате и злато и сребро...

– Мен вече ме суровакаха и в Будапеща, и в Нант.

–Тю! И при мен малко порасна!

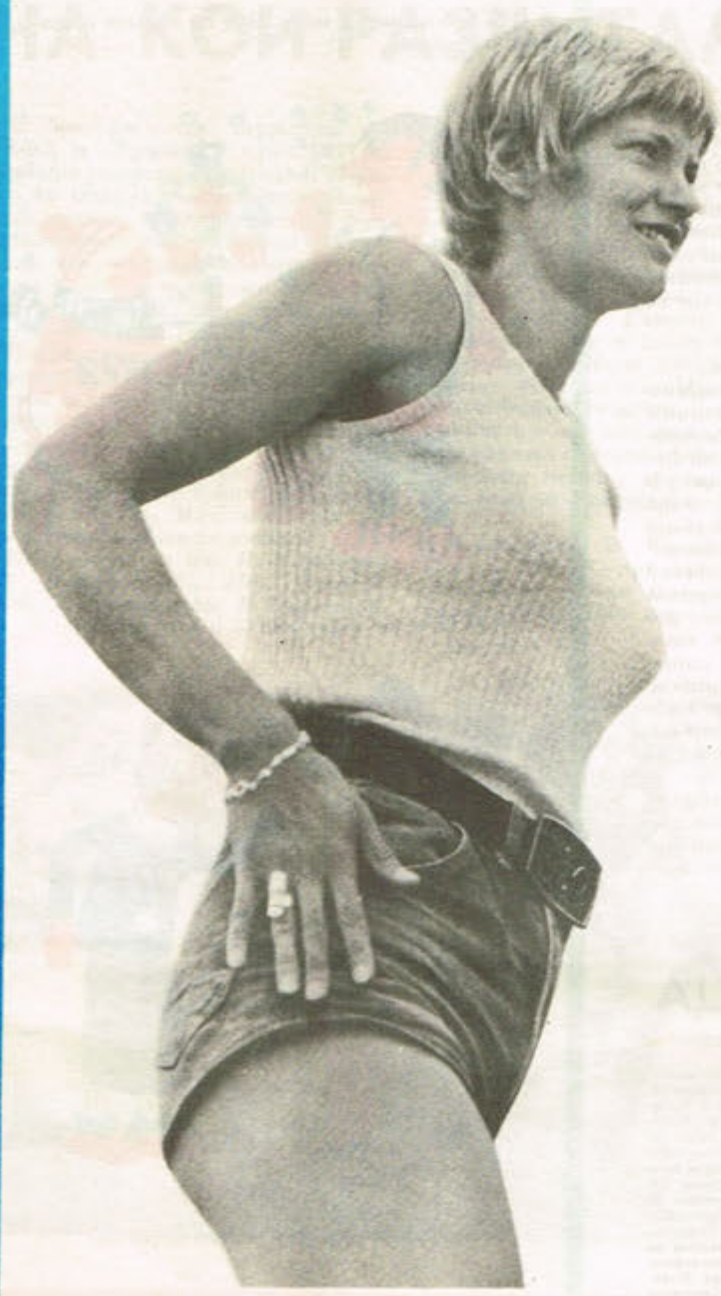
– Али като си нямаме детски играчица...

– Трябва добре да почистя терена.

екран

3

2

4

5

СРЕД ПЪРВЕНЦИТЕ НА СПОРТНАТА ГОДИНА

1 Сборният отбор на СССР по хокей на лед – световен шампион.

2 Финландецът Юха Веетайнен (738) кове втората си победа на европейското първенство в Хелзинки на 5000 м – след като вече е шампион на 10 000 м.

3 Чаровната нова световна рекордьорка и европейска шампионка на скок височина Илона Гузенбауер (Австрия).

4 За втори път с купата на Уимблъдънския турнир – тенисистът №1 за годината Джон Нюкъмб (Австралия).

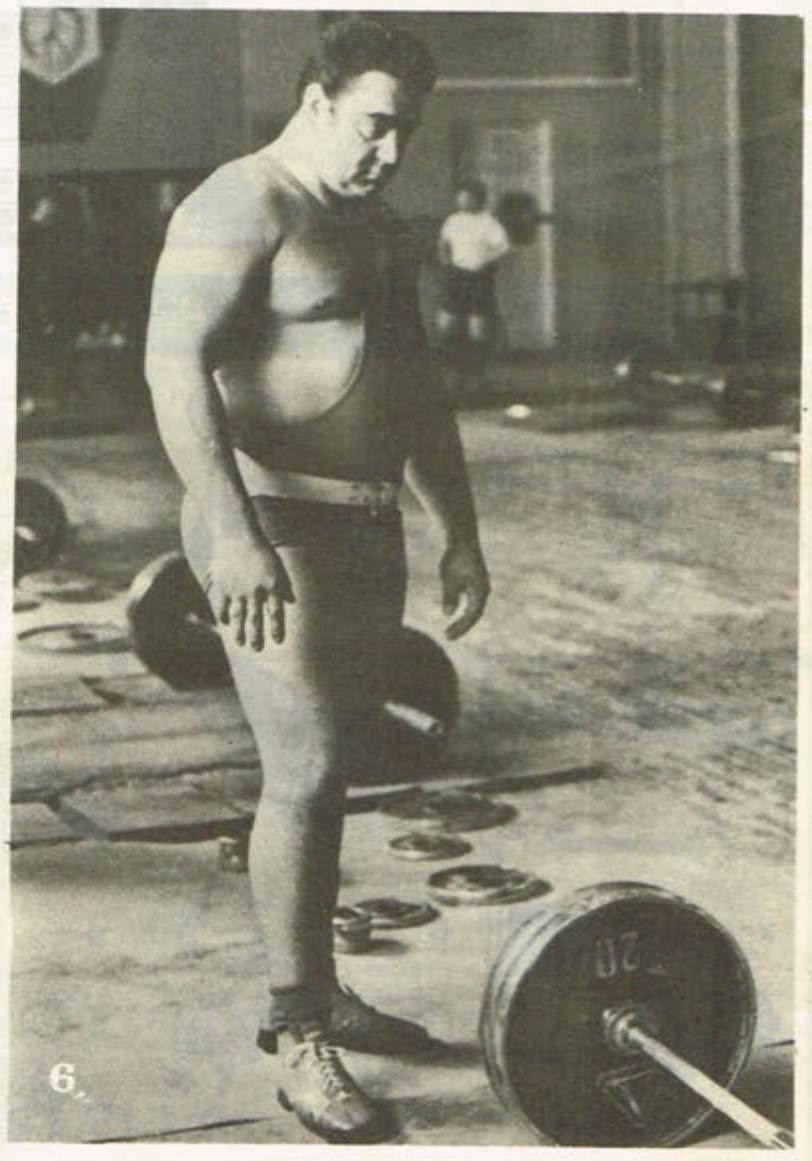
5 Най-добрият спринтьор сред кроулистите и делфинистите – Марк Шпиц(САЩ).

6 Най-силният между силните – Василий Алексеев (СССР).

7 В Сапоро сред грациозни гейши носителите на световните купи по алпийските ски-дисциплини Ане-Мари Пръол (Австрия) и Густаво Тъоени (Италия).

7

6